

KRIŠTOF DOVJAK

Belle Pâris ali Obračun v Louvru

“ZLODEJ ves žalosten in zamišljen, kazalec na čelu, podoba absolutne klavnosti: Zdaj bi le rad vedel – ali je to, kar pravi, da je; ali je več, ali je manj? In ali je sploh? In če on ni, kar je, – kdo je, kar on ni? In če je storil, kar bi ne smel storiti, če ni, kar bi bil – kaj bi porekel, tisti, ki bi bil, kar pravi tisti, ki ni, da je! In če bi tisti, ki je, dasi ni, nenadoma nastopil in bi rekel tistemu, ki ni, dasi je: ti, ki si, dasi nisi ... o, zavozlana logika!”

Ivan Cankar: Pohujšanje v dolini šentflorjanski

OSEBE:

PAZNIK
AFRODITA
HERA
PALAS ATENA
PRVI MOŠKI
DRUGI MOŠKI
ZEUS
HARMONIKAŠ
GARÇON
PEVKA
PRVA PLESALKA
DRUGA PLESALKA
DEMONSTRANTI

Godi se v Parizu v današnjih dneh.

PRVI PRIZOR

(Bulvar v Parizu. Kavarniške mizice v Kavarni pod topolom so žalostno skoraj prazne. Ob eni sedi Harmonikaš, obraz ima pokrit s časopisom. Garçon ob vходу v kavarno. Nastopita Prvi moški in Drugi moški. Prvi poslani kazalec in ga dvigne.)

PRVI MOŠKI: Zatišje pred viharjem, torej.

DRUGI MOŠKI: Kakšnim viharjem?

PRVI MOŠKI: Zanimivo, ti spačeni obrazi!

DRUGI MOŠKI: Je popačilo tudi mene?

PRVI MOŠKI: Marsičesa vas bom moral še naučiti. Pridite bliže. Ne bojte se!

DRUGI MOŠKI: Mladina, spačena v nemočen, nemi krik, gospod. Ne moremo stati križem rok.

PRVI MOŠKI: Kvazivesoljna zadrogiranost je dolgočasna. Vas ne vznemirja misel na deklico, ki je vso noč plesala brez prestanka?

DRUGI MOŠKI: Deklica potrebuje strokovno pomoč.

PRVI MOŠKI: Ah, dajte no s strokovno pomočjo! Mar vam še zmeraj ni jasno, da ji tablete sploh ne pridejo do živega? Spačeni obrazi ... Sranje! Sranje! Tega nam v tem trenutku res ne bi bilo treba!

DRUGI MOŠKI: Ne moremo vendar stati križem rok.

PRVI MOŠKI: Saj ste plesali z njo. Mar vas ni utrudila?

DRUGI MOŠKI: Rekli ste, naj poskusim tablete, gospod.

PRVI MOŠKI: Čutite?

DRUGI MOŠKI: Toplo je.

PRVI MOŠKI: Veste, če človek vzame tiste tablete ... Dovolj sem videl.

DRUGI MOŠKI: Mar ne gre za ravnotežje?

PRVI MOŠKI: Ne! Gre preprosto za korake, za osnovne korake.

DRUGI MOŠKI: Kaj boste s koraki, če ste izgubili ravnotežje?

PRVI MOŠKI: Tablete sodijo zraven. So del kulture.

DRUGI MOŠKI: Ampak –

PRVI MOŠKI: Ste mar težko plesali? Samo improvizirali ste. Ste imeli probleme z ravnotežjem?

DRUGI MOŠKI: Gre za ravnotežje duha. Ta diskoteka ...

PRVI MOŠKI: Posrečeno ime: Olimp.

DRUGI MOŠKI: Otroci, sami otroci. Ne gredo mi iz glave.

PRVI MOŠKI: Predlagate, da začnemo tablete zasegati? Ne moremo jih vendar preprosto zmetati na grmade. Iztirjenost duha lahko reši le predpisan korak. Šele ko določimo osnovne korake, lahko pričakujemo določene pozitivne rezultate.

DRUGI MOŠKI: Potrebujemo ustanove, ki bi služile življenju.

PRVI MOŠKI: Lepo vas prosim! Ustanove, ki naj bi služile življenju, so v slepem napredku že zdavnaj postale podaljšana roka smrti!

DRUGI MOŠKI: Ne morem se strinjati z vami.

PRVI MOŠKI: Ne odločate vi in ne določate vi! V času vsesplošne zmede je zastarele stvari pač potrebno preseči, jih na novo definirati.

DRUGI MOŠKI: Določiti; mar ni to vseeno prehuda beseda?

PRVI MOŠKI: Besede, ki jim zmanjkuje prostora v vsesplošnem blebetanju, včasih zvenijo ostro. Nimamo veliko časa. Potrebujemo človeka, ki nam bo prinesel to prekleto jabolko, ki predstavlja v tem trenutku samo totalni nered, nič drugega!

DRUGI MOŠKI: Jabolko je mit.

PRVI MOŠKI: Poiskati moramo prostor besedi.

DRUGI MOŠKI: Lepa beseda lepo mesto najde.

PRVI MOŠKI: Inkulturirajte se! Mislite, da sem vas zastonj silil, da poskusite tisto tabletko? Beseda je skrivnost. Skrivnost ne izločuje. Skrivnost srka. Je nedoumljiv prostor, ki ne dovoljuje rečem lebdeti.

DRUGI MOŠKI: Metala je jabolko visoko v zrak ... Bila je živa.

PRVI MOŠKI: Niti slediti ji niste mogli. Zaslepila vas je.

DRUGI MOŠKI: Saj pravim ...

PRVI MOŠKI: Spet tabletko? Pozabite! Preprosto niste dovolj pripravljeni. Če hočejo plesati, bodo pač plesali! Če hočemo določevati korak, moramo pač potrpeti in nekaj časa plesati kakor oni. Če hočemo vplivati na razvoj, moramo pač razmišljati zgodovinsko.

DRUGI MOŠKI: Zgodovina ne pozna povratka.

PRVI MOŠKI: Res je, vendar se določeni vzorci ponavljajo.

DRUGI MOŠKI: Ti določeni vzorci ne pomenijo vedno miru.

PRVI MOŠKI: Pustite mir pri miru.

DRUGI MOŠKI: Metala ga je v zrak. Takole visoko. Neverjetno, kako spretno. Zdelo se mi je breztežna.

PRVI MOŠKI: Čutite?

DRUGI MOŠKI: Ne dotikajte se me. Vem, kaj hočete od mene.

PRVI MOŠKI: Končno! Lahko bi rekla, da sva pravkar dokazala, da je plus in plus – plus. Kajne, kako lahko fizika umirja naše dožemanje sveta? Plesali ste z njo. Nekaj zanimivega vam je že morala povedati.

DRUGI MOŠKI: Oh, prelepa ihtavost mladosti.

PRVI MOŠKI: Mladost me zanima.

DRUGI MOŠKI: Če bi vedel, da ima jabolko za vas takšen pomen, bi –

PRVI MOŠKI: Za božjo voljo, kaj vam je povedala, človek!!! Jabolko ni imidž. Je mogoče vsaj namignila, kam je namenjena po zabavi?

DRUGI MOŠKI: Govorila je o še dveh sorodnicah.

PRVI MOŠKI: Nadaljujte!

DRUGI MOŠKI: Da se mora srečati z njima, da ji ni prav nič do tega ...

PRVI MOŠKI: Kje?

DRUGI MOŠKI: V muzeju, se mi zdi.

PRVI MOŠKI: V katerem muzeju?

DRUGI MOŠKI: V Louvru, se mi zdi.

PRVI MOŠKI: Ste prepričani ali se vam samo zdi?

DRUGI MOŠKI: Prepričan, gospod. Rekla je v Louvru.

PRVI MOŠKI: Kdaj?

DRUGI MOŠKI: Govorila je vsevprek ...

PRVI MOŠKI: To sem videl. Morali ste slišati. Gotovo je omenila uro.

DRUGI MOŠKI: Petnajst čez enajst v Louvru, je rekla. Rekla je še, da se bo pohecala in ne bo točna. Posmehovala se je, češ da oni dve toliko dasta na točnost.

PRVI MOŠKI: Zanimivo. Torej tudi oni poznajo čas. Kje natanko?

DRUGI MOŠKI: Omenila je razstavni prostor sodobne umetnosti.

PRVI MOŠKI: Dobro. Zelo dobro. Utrujeni?

DRUGI MOŠKI: Nočni klubi človeku ubijejo dušo. Ne vem, če bi zdržal brez -

PRVI MOŠKI: Nisva ubijala duše – delala sva! Celo noč sva proučevala dra-
stične, dekatedentne ... no?

DRUGI MOŠKI: (*Zdrdra.*) Dezorientirane, diabolične, defektne, dodekafonične,
dionizične deviacije družbe.

PRVI MOŠKI: (*Pogleda na uro.*) Devet! Dobro. Dovolj. Več kot dovolj časa
imamo. Privoščiva si kavico. Pomislite, če ne bi šla v Olympus, ne bi nikoli
izvedela, da so se v naše lepo mesto Pariz vrnile tri mitološke boginje!
Sranje! Združevati moramo znanje!

DRUGI MOŠKI: Tabletko mi ne daj miru.

PRVI MOŠKI: Zaradi jabolka je že prišlo do vojn. Dajva, sediva. Ha! Kavarna
pod topolom ... Ste brali, da nas je tisti kratkovidni, pervertirani nadrealist
prav tukaj s svojo nizkotno poulično predstavo prikazal kot ljudi, ki, oprostite
izrazu, ščijejo po drevju. (*Prvi in Drugi sedeta za mizo.*)

DRUGI MOŠKI: Bil sem ogorčen.

PRVI MOŠKI: Ne bodite malenkostni. Tisto scanje je pomenilo markacijo
osvojenih teritorij. Garçon!

DRUGI MOŠKI: Boste torej preprečili srečanje v Louvru? Če gre res za vpra-
šanje miru ...?

PRVI MOŠKI: Jabolko, ki ga je Paris podaril Afroditi – zaradi česar je hudo
razhudil Ateno in Hero – lahko z lahkoto obrnemo v svojo korist. Le pravega
človeka potrebujemo. Spila bova kavo. Pa ne zato, ker bi se bali vojn. Gre za
to, da dokažemo posluš, širino ...

DRUGI MOŠKI: Zakaj ga nisva vzela že v Olimpusu! Saj nama ga je tako rekoč
ponujala!

PRVI MOŠKI: Ne bomo se vendar spustili tako nizko, da bi kradli. Simboli,
sploh če jih gledate skoz različne kulture, nekaj veljajo. Jabolko je močan
simbol. Grška mitologija je moje področje. (*Gre do Harmonikaša, mu privzdig-
ne časopis in mu meri pulz na vratni žili.*) Včasih, ko sem še dvomil – čeprav
sem že takrat, kako bi rekel, dobro vedel, da gre samo za literarno fikcijo –
sem se ji rad prepuščal. (*Garçonu.*) Kavoj!

DRUGI MOŠKI: En makjato se mi bo prav prilegel.

(Garçon proti vhodu.)

PRVI MOŠKI: Garçon! *(Spusti Harmonikašu časopis nazaj na obraz.)*

GARÇON: Oui, monsieur?

PRVI MOŠKI: Dajte, prinesite, še temu nesrečnemu klošarju eno močno kavo, pa dva mastna rogljička! *(Drugemu.)* Pomislite! Njegov utrip. Izmeril sem. Srce mu bije samo tridesetkrat na minuto. Skrivnost potrebuje preproste stvari in mirne nedelje!

DRUGI MOŠKI: Danes je nedelja!

(Tema.)

DRUGI PRIZOR

(Garçon pride z leve s kavami. Po bulvarju se bližata Hera in Atena. Gresta, mimo kavarniških mizic, ihtavo na rampo. Atena potegne zemljevid, Hera ogledalce. Natakár pride s kavami.)

GARÇON: Quelle cul, mon dieu! *(Zažvižga.)*

PRVI MOŠKI: Pri moji veri!

DRUGI MOŠKI: Je kaj narobe, gospod?

PRVI MOŠKI: Za hip se mi je zazdelo ...

HERA: No!?

ATENA: Desno!

HERA: Meni se zdi, da levo!

ATENA: Torej v to smer! Tamle bo, čisto blizu je! *(Odhiti levo.)*

HERA: *(Za njo.)* Počakaj, ne tako hitro, za mojo voljo, ne tako hitro!

DRUGI MOŠKI: Kaj se vam je zazdelo?

PRVI MOŠKI: Ah, pustite! Garçon! Plačam! Slišite! Vihar! Prihajajo! Vihar!

(Demonstranti, Afrodita skozi nje. Tema.)

TRETJI PRIZOR

(Hera, Atena. Prizorišče je stranska soba v Louvru. Na zadnji steni so odprta vrata, ki vodijo v ozek hodnik. Na sredini sobe je okrogel, z usnjem oblazinjen sedežni element bordo barve. Nekje v prostoru je aparat za merjenje vlažnosti zraka in paznikov stol. V prostoru so s stropa obešeni trije prazni in pozlačeni okviri. Ti visijo ob treh straneh sedežnega elementa. Med njimi in sedežem je varovalna vrstica, ki jo držijo količki. Na hodniku se pojavi najprej Atena, za njo Hera. Atena nosi tuniko z resicami, med katerimi se včasih pokaže kaka gumi-

jasta kača z odprtim gobcem. Na prsih ima medaljon, kopijo Caravaggiove Meduzine glave. Je mogoče k ne preveč posrečeni ekstravaganci nagnjeno dekle. Hera je vzvišena, vidno razočarana in vsega naveličana – klasičen tip s sivimi prameni na kratko pristriženih, paževskih las. Uporablja nežno, a čutno rožnato šminko. Ves čas je nekoliko čemerna in utrujena, poleg tega se ji je odlomila petka na enem od čevljev. Petko in čevelj drži v roki in precej šepa. Ob vходу v prostor Atena spusti Hero, kot to zahteva vljudnost, naprej.)

ATENA: Après vous, Madame H.!

HERA: Nehaj že s to francoščino!

ATENA: V Louvru sva, draga mačeha! Je t'aime, Paris!

HERA: To pa! Pha! Pariz!

ATENA: Kako moreš, mačeha! C'est Louvre! Če bi samo prisluhnila čarom tega jezika ... si tu écoutais à la musique de cette longue ... unique, chere maman, je te dis.

HERA: Prejšnji teden si bila še vsa prevzeta od spevnosti italijanščine. Imenovala si jo, če se ne motim, "jezik, rojen iz duha glasbe". (*Stopi naprej in takoj sede na paznikov stol. Ogleduje si čevelj in poskuša pričvrstiti petko nazaj.*)

ATENA: Italija je vsa očarljiva. Spomni se Firenc in tistih simpatičnih ljudi; od preprosteža do intelektualca, vsak ima posluh za umetnost. (*Privzdigne medaljon in si ga z zadovoljstvom ogleduje.*) Če premislimo, je to zasluga njihovega spevnega jezika, draga mačeha. V jeziku se duša naroda zrcali, carissima mia!

HERA: Glede na kič, ki si si ga kupila, (*Jo oponaša.*) grazie signore, molto grazie per sconto, bi rekla, da so samo spretni krošnjarji, ne pa ljubitelji umetnosti. (*Dvigne čevelj in petko proti Ateni.*) Prosim lepo!?

ATENA: Si pač imela smolo.

HERA: In to v enem najdražjih butikov!

ATENA: To še ne pomeni ... (*S prstom proti okviru.*) Kakšna umetnost! Kakšna prefinjenost. O, ti ljudje, ti umetniki, ti rokodelci, ta ročna spretnost ... Poglej to sliko! Samo poglej si to sliko!

HERA: Smešna podoba!

ATENA: Verodostojen prikaz zakonske harmonije, ki kljubuje dirki za dobrinami. Poglej ju, kako sta skromna. Kako je ona vsa srečna in on ves blažen. (*Skloni glavo k desnemu spodnjemu robu okvirja. Prebere.*) *Peeping Tom and Thomasina*, 1998. Magnifique! Saj pravim, ta skladnost pogleda ...

HERA: Zakonska harmonija, draga pastorka, ni samo gledanje v isto smer.

ATENA: (*Vzhičena sede na paznikov stol in potegne iz torbice umetnikov katalog.*) Pfuj! Pogreti stoli so tako nagnusni.

HERA: Umetnost pač zahteva žrtve. Dober zakon še toliko bolj. Moj soprog se tega ne zaveda preveč ... Zato se zdajle raje predaja živahnosti bulvarjev, vonju kavice, dekadentnim tiskovinam in parfumom. Gnusno. Pa kje se,

smrklja, obira toliko časa? Frajla nesramna! Zahtevala sem točnost! Ton pére bo spet ušpičil kakšno betise. Stari norec pohotni, sovraži tiste gumijaste stvari! Staknil bo kaj. Prinesel bo kaj.

ATENA: Konec koncev si tu zaradi povsem druge stvari. Oče je, kakršen je. Moški pač! Zakaj bi ga obsojala. Poglej! Ali nista lepa: Tom in Thomasina. Kdo ve, kaj gledata!

HERA: Proti srbenju nobena ambrozija ne pomaga! (*Gladi nogavico na nogi.*) Ti prekleti umetni materiali. In ta prekleta pariška moda! Lepo lepo te prosim! Okvirčki na nogavicah! Saj je lepo, nič ne rečem. Pritegne poglede, nič ne rečem! Za ta dan posebej primerno, srbi pa kot svinja! Prekleti Pâris!

ATENA: Neokusna si, draga mačeha! In pravilno se reče Pariz!

HERA: Dobro veš, koga sem mislila.

ATENA: (*Odpre katalog in gleda vanj. Po premolku.*) Samo poglej ju. Brez vzvišenosti, prosim! Poglej deviško gladko kožo na teh obrazih, kot da vsako jutro ljubeznivo mažeta drug drugega s pravim atiškim oljem. Če ni ta gladkost njunih ličk dokaz, da je v življenju umetniška spretnost potrebna in koristna.

HERA: Povoščenost njunih ličk je zame samo odraz tega, da jima krepko manjka seksa, draga moja. Seks, dober seks, pa je za zakonsko harmonijo nujen. Gospod Tom in Thomasina sta tipična primerka koitalne alienacije. (*Svečano, transparentno.*) Vse življenje sem se borila za orgazme. Tako za klitoritične kot za vaginalne. (*Pritanca k okviru. Poznavalsko.*) Gospa Thomasina je lep primerek pomanjkanja obeh. (*Odtanca nazaj na sedalo.*) To zame ni nobena umetnost. Ne vem, kam buljita, vem pa zagotovo, da tistega, kar bi morala, ne počneta že vrsto let.

ATENA: Mogoče jima pa to prepoveduje veroizpoved? Ne boš vendar rekla, da so verski predsodki kaj slabega?

HERA: Ne bodi patetična, ljuba deklica. Seksa se premalo! Sploh pa nisva tu zaradi umetnosti.

ATENA: Ljuba sestrična res krepko zamuja, mar ne? Kako nevljudno.

(*Hera izvleče petko, sezuje čevelj in si daje opravka s čevljarскими opravili. Atena se poglobi v katalog. Potem ko prelista nekaj strani v katalogu, navdušeno.*)

ATENA: (*Bere.*) Čeprav si ekshibicije nisem ogledal, lahko sodim, glede na novice iz kuloarjev, da je *Peeping Tom in Thomasina* še ena remek instalacija našega priznanega likovnika Samuela, tega postmodernističnega genialnega entuziasta, ki v svojem opusu s simpatično koloritnostjo in rafiniranostjo reprezentira subjekt znotraj individualnega boja s postmodernim, postindustrijskim in postsvetim miljejem. Z osebnim angažmajem... (*Ponosno.*) Mar nisem tudi jaz rekla točno tega?

HERA: Gospod, ki je to napisal, bi moral popravljati čevlje v preddverju muzeja. Lepo te prosim, ljuba deklica, sam de facto priznava, da sploh ni videl razstave. Kako potemtakem sploh lahko sodi in pisari?

ATENA: (*Se zvedavo sprehodi do preostalih dveh okvirov in veselo gleda skozi njega.*)

Très bon. Très subtile! Très expressive! Très moderne! Krasno, sublimno,

ekspresivno, moderno, perspektivno. Kako perspektivna slika! (*Razširi roko pred osrednjim okvirom.*) Poglej, ljuba mačeha!

HERA: Nehaj že vrteti ta kičasti medaljon. Sploh pa se ne ujema s tuniko.

ATENA: (*Gleda v katalog.*) Pa ta tip res ni bil na razstavi! Tu piše, da je All about individuality... (*Se ove, da ji je Hera nekaj rekla.*) Kaj, kaj si rekla? Ne paše k tuniki!?!? Lepo te prosim. Barvno in motivno. Poglej kače na medaljonu in kače v tuniki! Samo poglej to skladnost!

HERA: Znan ti je moj odnos do modernih modnih krikov, ki so plod neokusnih revij in še bolj neokusnih, predvsem pa do žensk indolentnih modnih kreatorjev, ki na anoreksičnih strašilih kažejo kričavo in neuporabno garderobo, ustvarjeno na podlagi pomanjkanja okusa, ob kateri nekatere televizijske komentatorke dobesedno doživljajo orgazme ... (*Jo prešine.*) No, saj to je konec koncev vsaj ena dobra plat. Vzamem nazaj. Vzamem nazaj. Svet je poln prijetnih presenečenj.

ATENA: No, ali zdaj vidiš?

HERA: (*Vstane, stopi k Ateni in frčne njene resice.*) Moram priznati, da kljub orgazmom te-ve komentatorke ne razumem te prisiljene in topoumne modne navlake. Ženska naj se neprisiljeno pokaže v vsej lepoti. (*Udari Ateno po plečih.*) Joške ven, trebuh noter. Vive Coco Chanel! (*Popravi svoj kostim.*) Sovražim to umetno koketažo. Zaradi nje moj preljubi soprog tako bega naokoli. Pomisli, zdaj ima tisti telefonček. Pa kje je ta smrklja?

ATENA: Mislim, da vedno bolj razumem svojega očeta, draga mačeha.

HERA: Tvoj oče je navaden možganski trust, ki vse svoje kapacitete uporablja za podle mačistične eskapade. Kakršen zgled, tak svet! Totalno ponižanje! Ko bi me vsaj kdaj poklical!

ATENA: Če težiš očetu s temi štoski, ni čudno, da ga vleče drugam.

HERA: Dobro veš, kakšnih vsemogočih perverznosti je sposoben ton papa. In to samo zato, ker ima kompleks, kompleks, da ne more toliko časa, da bi jaz, jaz, z enim samcatim krikom, enkrat samkrat, samo enkrat samkrat, stresla ... univerzum. (*Začne histerično hlipati.*) In jaz naj bi poosebljala harmonijo! Sploh veš, kako trpim! Ne prenesem več. (*Zacopota s sezuto nogo.*) Au, presneti čevelj! (*Vrže čevelj od sebe.*)

ATENA: (*Gre po čevelj in ga prinese nazaj.*) Razmazala si si make-up. (*Potegne robček in ji začne brisati solze.*) Pa toliko ljudi je tod okoli.

HERA: (*Panično.*) Kdo so, kam grejo, od kod prihajajo?! Skrij me! Skrij me! Ne maram, da me vidijo takšnole! (*Se zvija v klobčič.*)

ATENA: Saj ni nikogar! Samo zberi se. Kaj, če pride smrklja. Triumfirala bo.

HERA: (*Se zbere. Še vedno smrka, ko se postavlja pokonci. Najprej si natakne čevelj, potem sede na paznikov stol in se na novo naliči.*) Oprosti, ampak kar je preveč, je preveč. Pa vsi skupaj mu dajete potuho!

ATENA: Saj ga vendar poznaš! Ne more se čez noč spremeniti.

HERA: Pusti me pri miru. Ven hočem. Kdo se je spomnil, da se moramo dobiti ravno tukaj? Pri teh trapastih slikah, ki ničesar ne povedo. (*Vstane in se*

sprehodi od okvira do okvira. Gleda in komentira.) Tadva tukaj sta popolnoma indoktrinirana povoščenca. Brez volje in brez lastnega mnenja. Pha! Opravičuj ju s svojimi umetnostnozgodovinskimi teorijami kolikor hočeš, zame predstavljata natančno to – povoščeno topoumnost.

ATENA: Prav, saj smisel umetnosti je v tem, da vzbuja določene asociacije, ampak morajo pa biti utemeljene, draga mačeha ...

HERA: Tom verjetno posiljuje svojo hčerko, pa nič hudega, saj mu jo je tako ali tako zaplodil sosed. Thomasina pa se je vdala v usodo. Spovedala se je prešuštva, zmolila tisto njihovo kesanje, prispevala za novo cerkveno fasado in živela spokorno življenje do prihoda Samuela, ki ju je ovekovečil. Zdaj pa ponosno razlaga svojim družicam, s katerimi poje v cerkvenem zboru, kako sta z možem doživljala portretiranje, kako je to nekaj edinstvenega in duhovno bogatega.

ATENA: Kaj pa ti veš o gospodu Tomu in njegovi ženi?

HERA: *(Gre k drugemu okviru.)* In tu. Isti pogled, enak izraz, samo da sta v množici. To pomeni, da sta doma dolgočasna in v družbi dolgočasna. Verjetno z enako faco hodita na kake dolge in utrudljive pešpoti, pa sploh ne vesta, kam gresta. *(Pogleda še polj pozorno.)* Kaj pravi tvoja cenjena interpretacija, da sta? Gozdarja? Saj si rekla gozdarja, ne?

ATENA: Ampak, mačeha, nisem mislila tako grobo, tako dobesedno. To mi je pač prišlo -

HERA: Tebi že dolgo ni prišlo. Se vidi po obesku, ki ga nosiš!

ATENA: – na misel.

HERA: Misliti še ne pomeni seksati, deklica. *(Se pomakne k tretjemu okviru na desni.)* In kaj naj predstavlja tole?

ATENA: *(Pogleda v katalog. Ihtavo išče.)* To je ... to je ...

HERA: Ena navadna traparija. Spet ista obraza. Pa to je višek!

ATENA: To je minimalizem, draga mačeha. *(Gre za Hero. Jo odrine, najprej pogleda skozi okvir, nato v desni spodnji kot na naslov.)* Mr. and Mrs. Forester – glej, imela sem prav, res sta gozdarja – *in the Theatre.* *(Ji vzame sapo.)* Fenomenalno. *(Hrup za odrom. Nekdo teče. Atena izgublja koncentracijo. Ozre se. Pričakuje prišleka.)*

HERA: No, končno!

(Tema.)

ČETRTE PRIZOR

(Kavarna pod topolom. Harmonikaš, Prvi Moški, Drugi moški.)

HARMONIKAŠ: Izmerili ste mi utrip, niste pa se potrudili dvigniti moje povešene veke. Ne odhajajte še.

PRVI MOŠKI: Človek, plačal sem vam kavo, kaj še hočete?

HARMONIKAŠ: Rad bi se zahvalil za kavo. Mar ne prihaja z one strani mesta spet hrup?

DRUGI ČLOVEK: Res je, množice ... se zbirajo z vseh smeri.

PRVI ČLOVEK: To smo pričakovali. Vihar čisti. Z ulic odnaša smeti.

HARMONIKAŠ: V množici so pogledi različni, a jih strumen korak v praznino nese.

PRVI MOŠKI: Nisem vas hotel buditi. Nedelja je čas za spanje. Spijte svojo kavo in pojdite nazaj v metro, igrat svoje prežvečene melodije. Sploh pa ... vaša veka nima utripa. Odmrta je videti.

HARMONIKAŠ: Ne gre za utrip v moji vek, gre za punčke, ki plešejo pod njo.

PRVI MOŠKI: Ne provocirajte, možakar! Za danes imam dovolj zadrogiranih punčar.

HARMONIKAŠ: *(Drugemu.)* Vsaj vi mi pogledajte v oči. Prisluhnil sem vam, težek dan je pred vami.

DRUGI MOŠKI: Pojdite s svojim mehom svojo pot, mož.

PRVI MOŠKI: Ah, pa mu pogledajte v to oko. Človek misli, da s svojo pozo preživetega rapsoda pripoveduje pomembne zgodbe. Je mar v njegovem počenem mehu še kaj tanga? Kar pogledajte!

DRUGI MOŠKI: *(Se skloni, pogleda Harmonikašu v oči.)* Muzik, želim vam srečno pot ... Res je! Pogledajte!

PRVI MOŠKI: Ni prostora za dva. Poznam te optične igrice.

HARMONIKAŠ: *(Prvemu.)* Motite se.

DRUGI MOŠKI: Poplesujem v svetlobi vašega pogleda. Nisem ujet. Nisem spačen. Sem punčica in fantek, pomanjšan v očiččen svet. Nisem nemočen, nisem nebogljjen. Sem vi in vi ste jaz! *(Prvemu.)* V diskoteki bi morali gledati v oči, ne v noge, gospod.

PRVI MOŠKI: Pomembne so noge.

HARMONIKAŠ: V moji harmoniki je veter, v mojih očeh ste vi. Radi me imate, ker me lahko nosite. Nositi je skrb in trpljenje. V razkrižju tega dne boste na oguljena kolena ponížani dokončno vzljubili.

PRVI MOŠKI: Tudi v kolenih so koraki. Povsod so koraki!

HARMONIKAŠ: Vzljubili boste tistega, ki ga nočete videti klečati, in tistega, ki vas h klečanju tlačí.

DRUGI MOŠKI: Nikogar nočem tlačiti.

HARMONIKAS: Radi se imate, ker ste nošeni. Vi ste v meni, jaz sem v vas. Oči so majhen, a prostoren svet. Boste zamižali? Boste zdržali? Pojdite. Težek dan je pred vami.

DRUGI MOŠKI: Nočem mižati. Naj bodo moje veke v otrplost izmučene, ne bom mižal, ne bom jih zaprl.

PRVI MOŠKI: Ste zdaj dovolj zbujeni? Greva!

(Tema.)

PETI PRIZOR

(Prejšnji. Afrodita.)

(Čeprav v naglici, Afrodita ni prav nič utrujena, nasprotno, povsem sveža je in mladostnega videza. Je svetlolaska in modno, mladostniško napravljena. Ko pride v prostor, takoj skoči k Heri, jo objame in poljubi.)

AFRODITA: Oprosti, tetka. Oprosti, sestrična.

ATENA: Užalila si naju, ljuba sestrična.

AFRODITA: Če bi bili vedve z menoj. *(Se razgleda po prostoru.)* To je torej to, cool. U, kakšne dobre slike. *(Pogleda skozi okvir.)* Ful smešne face! Dober slikar! Samuel? Čakaj malo, saj sem brala v časopisu, na bulvarju, na kapučinčku ...

ATENA: Medve tukaj čakava, kot smo se dogovorile, gospodična pa na kapučinčku.

AFRODITA: Ljuba tetka, oprosti še enkrat! To mesto je noro, noro. Kakšen klub imajo! Kakšne plesne bakanalije, kakšna razsvetljava! Kakšen čuden tipček! Mislim, da je bil peder, ker je šel potem z enim kar ven. Pomislita, sploh mi ni verjel, zaradi česa sem prišla v Pariz. Ti ljudje sploh ne verjamejo več. Smo res izgubili občutek za čas? Samo smešne cunjje vlečejo nase, da bi pritegnili pozornost. Ampak vseeno geja! Dobra geja! Sorči, še enkrat! Ura se mi je ustavila.

ATENA: Uro je treba navijati, veš.

AFRODITA: Ne, moja je taka, da se ustavi, če ne zamahujem dovolj z roko. Krivo je to, da sem šla na kapučin, pa je crknila. Ampak sploh, ko se tukaj nagrmaadi toliko folka, je nemogoče priti skozi. Da vedve vidita, kakšna razsvetljava! Mega!

HERA: Ne boš rekla, da si naju pustila čakati toliko časa zaradi nekakšne razsvetljave?

AFRODITA: Bila sem v Olimpusu!

ATENA: Na Olimpu, se reče! Na.

AFRODITA: Si pa res za cajtom, ljuba sestrična: bila sem "in".

HERA: In kaj je ta "in" tako posebnega, da sva te morali čakati?

AFRODITA: Diskoteka, ljuba tetica, diskoteka. Jemljejo tabletko in potem

plešejo celo noč. Bogovsko, vama rečem. Kaj bogovsko, lasersko. (*Brska po torbici. Izvleče cigarete.*) Pa kakšna senzualnost, pa kakšna bestialnost, pa kakšna prepotena animaličnost, fantastično. Moram malo sestiti, da me ne vrže na rit! (*Si prižge.*) To moraš poskusiti, sestrična. Te tabletko; ambrozija!
HERA: Ne kadi tukaj, sprožila boš alarm.

ATENA: (*Ji potegne cigareto iz ust in jo ugasne na aparatu za merjenje vlažnosti.*)

Zresni se! V muzeju si. Tu mora biti določena stopnja vlažnosti. Ti pa zakajaš ...

AFRODITA: Sem tako vlažna, da lahko pokadim celo škatlo, pa se ne bo poznalo. (*Se pretegne.*) Vesta, koga sem srečala v tisti diskoteki?

ATENA: Koga?

HERA: O, moj bog!

AFRODITA: Strička Z. Kakšen frajer, kakšen poskočen stari frajer. Celó noč je zdržal. Pravi, da je pomembno, da človek zna med ljudi!

HERA: Ta prasec, ta (*Išče pravi izraz.*) prepotentni (*Brcne v aparat za merjenje vlažnosti.*) merilec vlažnosti!? (*Prišepa okrog sedala. Sede. Najde čevljev v torbici, ga natakne in odide.*) Grem telefonirat, takoj pridem! (*Se odpravi.*)

AFRODITA: Kaj, sem kaj narobe rekla?

ATENA: Saj veš, kakšen je moj oče.

AFRODITA: Pravi frajer, ti povem. Na družinskih srečanjih zmeraj resen in mrk, med ljudmi pa čisto drugačen. (*Preskoči témo.*) Ampak precej Parižanov je čudnih, niso vsi kakor oni v Olimpusu. Nekakšne manifestacije ali nek čuden praznik imajo, kaj vem kaj. Zastave nosijo. Ah, moraš z mano v Olimpus. No, tetka?

HERA: (*Pozabila je torbico, ki jo pograbi.*) Ta njegov telefonček, nikoli ne znam številke na pamet. (*Odide.*)

AFRODITA: Ne hodi, tetka! Vsi telefoni so ... hotela sem klicati, pa so vse linije zasedene!

HERA: Bo že še videl s tem svojim telefončkom!
(*Tema.*)

ŠESTI PRIZOR

(*Atena, Afroditina.*)

AFRODITA: Kakšen bes! Kaj pa je to takega, če se stari malo pozabava. Je pa res egoistična!

ATENA: Če je človek dalj časa z njo, laže razume mojega očeta.

AFRODITA: Ah, striček Z. je tako ljubek. In tako gibčen!

ATENA: Ne more mu odpustiti afere s tisto govejo punco.

AFRODITA: (*Napol odsotno pritrdi.*) Jo! (*Si ogleduje prostor.*) Ali tukaj ni nobenih ogledal?

ATENA: Bi nehala s to svojo narcisoidnostjo?

AFRODITA: Prav takšna si kot tisti demonstranti na ulicah.

ATENA: Še zdaj mi ni jasno, kaj se pravzaprav dogaja zunaj.

AFRODITA: Besni so, da je kaj. Vzklíkajo parole in grozijo z nekakšno pravično kaznijo. (*Odmahne z roko.*) Nebuloze, kaj češ. Oni v Olimpusu so čisto nekaj drugega. Treba je živeti. Paris je poln življenja, ljubica: butiki, hitri avtomobili, opere, gledališča, diskoteke, širjave, orgije, kavice in magazini na bulvarjih, žgečkljivo spogledovanje.

ATENA: Zdaj vsaj vem, zakaj si predlagala, da se dobimo tu.

AFRODITA: No ja, ta luknja ni ravno najboljša izbira ... Sami sta hoteli. Vseeno, bomo imele vsaj mir. (*Premolk.*) Paznik (*Potreplja naslonilo stola.*) verjetno demonstrira; fanatik!

ATENA: Ampak zunaj so vendar ljudje, ki potrebujejo neko pametno vodstvo.

AFRODITA: Nič se nisi spremenila. Kako se ti ljubi?

ATENA: Najini vlogi sta si od nekdaj različni, ljuba sestrična. Tvoje libertinstvo, ali kako naj rečem tej indolenci, pač ni po mojem okusu.

AFRODITA: Bla-bla-bla. Tvoje ideje o multinacionalnih korporacijah pa temeljijo na posluhu, a? Samo poglej Atene, cela periferija je polna nagravnih kontejnerjev.

ATENA: Če bi kdaj pristopila k stvarjem z občutkom za stvarnost, logiko, potem bi, potem bi ... (*Ne ve naprej.*) Svet ni samo žur, sestrična.

AFRODITA: (*Vstane, gleda skozi okvir, nato naslov na okviru.*) Če tale Tom ni faca ...

ATENA: (*Zacopota.*) Ni samo to! Treba je pogledati njegov izraz s sociokulturnega vidika. Treba si je ustvariti mnenje. Sklepati moraš. Definirati moraš stvari, šele potem pride zabava, vmes pa je precej dela. Ljubica, kaj je to delo, tebi ni znano. Ti bi potrebovala kakega dobrega psihiatra. Žal te noben ne bi vzel, ker si zapacan primer.

AFRODITA: Ti, puščobni sistematik, boš meni o psihiatrih, ko točno vem, kaj imaš v mislih. Malo kavčka, pa malo pogovorčka, pa malo solzic, kako grozno je ves čas ždeti v številkah, pa bumf, na hitrico! Ampak lahko kar pozabiš! Kdo bo pa snemal to resje in navesje s tebe! Ga ni idiota! Pa ta medaljon! Sprenevedava "mlada profesionalka" z amatersko mentaliteto!

ATENA: (*Zakrkne. Se poglobi v katalog.*) Ne mislim se pripraviti s tabo.

AFRODITA: (*Sleče nogavici, ju lepo zloži in da v torbico.*) Vsak po svoje, ljuba sestrična. Eni tako, drugi drugače!

ATENA: Kje je stara?

AFRODITA: Saj sem rekla, da bo dolgo. Vse govorilnice so zasedene. (*Brska po torbici.*) Kje imam to jabolko? (*Zlaga iz torbice in daje na sedalo. Ven potegne necessaire, zrcalce, načrt Pariza, mali bobenček na palčki, s katerim pobobna, šop vozovnic za metro.*) Ampak metro imajo pa fenomenalen! Boljši kot v Moskvi! Kje je to jabolko? Aha! Ah! Kje je!?! (*Izvueče majhen turistični daljnogled, medeninastega prašička, medeninastega slončka – "A ni srček?" - in*

- medeninasto jabolko.*) A, saj sem vedela! (*Potegne še veliko zeleno jabolko in hlastno zagrizne vanj.*) Boš? Ful dobre stvari imajo po štantih, tile Parižani.
- ATENA: (*Se dela neprizadeto.*) Ne govorim s tabo!
- AFRODITA: (*Dvigne medeninasto jabolko.*) Potem pa ugrizni v tole.
- ATENA: Ne provociraj!
- AFRODITA: Te ima, a? (*Pod stolom najde revijo. Sede.*)
- ATENA: Veš, ljudje so se spremenili.
- AFRODITA: To pa! (*Lista revijo.*)
- ATENA: Moškimi, recimo, sploh ni več do seksa.
- AFRODITA: Si spet prebrala kako trapasto statistiko v kaki še bolj trapasti reviji? Na, tole je prava superca. Nič statistik, samo slike. Uf, kakšni modeli!
- ATENA: Kako pa naj jim bo do tega, če dobijo vse na pladnju v revijah, pa na televiziji, pa na videu, povsod.
- AFRODITA: Kakšni komadi! (*Položi revijo pod stol.*) Kaj sploh hočeš povedati? Hormoni niso virtualna materija, ljuba moja. V Olimpusu jih lahko celo zavohaš!
- ATENA: Hormoni so dedcem že skoraj zakrknili, ker buljijo v sevajoče ekrane in onanirajo s tistimi mišmi na PC-jih!
- AFRODITA: Sodomija torej? Nimam nič proti.
- ATENA: Ta tvoja konkretnost, ta tvoja hedonistična zagamanost!
- AFRODITA: Razloži mi, prosim, ali seksajo ali ne seksajo? Kako seksajo? Kje? S kom?
- ATENA: Moškimi ni več do seksa, ker jih preveč okupira pehanje za dobrinami. Pridejo izmozgani domov, požrejo, se zleknejo pred televizijo ali pred internet ...
- AFRODITA: Torej boš rekla, da je stari odpeljal tiste tri bejbike zato, ker preprosto nima nobene prave konkurence?
- ATENA: Saj sploh nisi tako neumna.
- AFRODITA: Kvač, ti tvoji izsledki.
- ATENA: Boš že še videla. Svetujem ti, da si izmisliš kak nov trik, če hočeš obdržati jabolko.
- AFRODITA: Bomo videle!
- ATENA: Ja, ljubica, treba je iti v korak s časom. Potrebno je poznati ljudi, potrebno je študirati teoretične tekste, se poglobiti v analize, se prebiti skozi duhamorne statistike. No, če to poznaš, veš, kaj je treba obljubiti ljudem.
- AFRODITA: Gospodek, ki ga tako nestrpno pričakujeta, ni cel svet. Verjetno ima povsem človeške probleme, ki niso v skladu s tvojimi teoretičnimi dognanji.
- (*Tema.*)

SEDMI PRIZOR

(Knjižnica. Prvi moški, Drugi moški.)

DRUGI MOŠKI: Ampak njegov pogled, gospod'...

PRVI MOŠKI: Ah, pustite že enkrat tistega starca in zadrogirane punčare v diskotekah! Diskoteke samo odražajo današnje stanje, ki ga lahko imenujemo vsesplošna improvizacija. Sama ljuba preprosta, banalna improvizacija. Zbegani ljudje v zatohlih prostorih iščejo nekakšne ostanke dionizičnih atrijev. Gospodarstvo ... vse gre k hudiču – kmalu bodo govorili: "Atena nam je to zakuhala!" Sranje! Plehka opravičila! Ničesar ni, kar bi dalo zagotovila!

DRUGI MOŠKI: Zagotovilo je v miru, v pogledu ...

PRVI MOŠKI: Ne bodite otročji. Če ste pripravljeni gledati z mojimi očmi, boste gradili. Sprijazniti pa se morate s tem, da boste tudi kaj zrušili. Ni lepo, a ni težko. Človek se navadi. Ni dovolj prostora. Govorijo o odprtosti, o strpnosti, o komunikaciji ... se strinjam, ampak pravega prostora pa vseeno ni več! Za božjo voljo, bomo mar pustili, da nas pritisnejo ob zid!? Boste na enem kvadratnem metru kaj dosegli?

DRUGI MOŠKI: Ne.

PRVI MOŠKI: Pojdite nazaj v Olympus in poskusite srečo. Niti najmanjše možnosti nimate, da vas kdo sliši, kaj šele, da vas posluša. Vi in vaš solzavi humanizem gresta že čez rob! (*Premolk.*) Miti in kvazimitološko onaniranje utesnjujejo. Saj pravim, kmalu bodo opravičevali svojo nesposobnost s stavkom "Atena nam je vse to zakuhala!" Potrebno je rušiti. Povsod! Vseskoz! Pri tem ne gre za nestrpnost, ampak preprosto za načelo! To načelo velja tudi, če hočete omogočati pogoje. Kaj je s tistim fantom??

DRUGI MOŠKI: Zunaj čaka. Ga pripeljem?

PRVI MOŠKI: Kar čaka naj! Najprej si oglejte tole. (*Ga pelje k dvokrilnim vratom. Pokukata skoz ključavnici.*)

DRUGI MOŠKI: Kako nespodobno! Saj to je moški ... videl sem ga že ponoči v diskoteki!

PRVI MOŠKI: Kako prikladno. Ves čas sem vedel, da se nam bo obrestovalo! Tale hotelček, kjer smo si uredili arhiv, navzven deluje borno. Ampak fasada ni vse! Pomembna je vsebina, tisto, kar je skrito očem!

DRUGI MOŠKI: Tega ne morem več gledati!

PRVI MOŠKI: Ah, dajte no, saj niste otrok! Boste rekli, da vas bolj zanima brisanje prahu z neuporabnih papirjev?

DRUGI MOŠKI: Gospod, moje oči so celo življenje zrle drugam. Te stvari, te reči ... saj ne rečem ... ne, kar je preveč, je preveč!

PRVI MOŠKI: Dragi moj, vaš položaj zahteva od vas marsikaj. Če ste globoko v sebi dovolj močni, ne more vaši vesti nič do živega!

DRUGI MOŠKI: Saj ne gre za vest. Gre za ... obrača se mi! Ne silite me še niže.

PRVI MOŠKI: To se dogaja! Se je! Se bo. Pomislite, tako ozka postelja, štiri noge, skončnica, širina komaj primerna za počitek enega ... ničvredno mehko leglo potuhe ... pa vendar, marsikaj nam lahko pomaga!

DRUGI MOŠKI: Nisem človek, ki kuka v tuje spalnice.

PRVI MOŠKI: Saj ne gre za to. Vse je, po ... reciva temu preudarnem naključju povezano.

DRUGI MOŠKI: Preudarnem naključju? Ne morete reči, da je to, da sva tu, naključje. Načrtno, ne naključno, je naš arhiv prav tukaj, ne drugje. Ne more biti naključje!

PRVI MOŠKI: Vam to ni všeč?

DRUGI MOŠKI: Ni mi lahko priznati ... ko se vzpenjam po zavutih stopnicah mi kolena drhtijo ob misli, da bi bil eden izmed njih ... rešuje me spomin na veličino mogočnih stopnic, ki vodijo h kapeli dotika, pa vendar drgetam! Samo človek sem in tu se me prav nič ne dotika božji prst. Vame se plazi hrustljav, neznošen zvok, zvok, ki ga je nemara slišal Adam, ko je zagrizel v jabolko. Za Adama, za nas, Adam smo mi, sta od takrat naprej ostala le ta neznošen zvok in negotova drgetavost ...

PRVI MOŠKI: Telečja drgetavost! Ali žrebičja, ali žirafja. V resnici je vse skupaj zelo preprosto. Naučite se započiti svoje kopito v tla. Stabilizirajte se! Potem je laže stegovati vrat, kamor hočete in brez slabe vesti. Bežati, mižati, noja posnemati, nemara kot kobilica od gorečih žitnih polj proč skakati!? Lepo vas prosim! Le kako boste uzrli reči, ki vas samih v resnici niso vredne, so pa vredne, mislim, koristne obče!

DRUGI MOŠKI: Ne silite me več!

PRVI MOŠKI: Ta živahni gospod se nenavadno boji svoje soproge ...

DRUGI MOŠKI: Fant zunaj – čaka na navodila!

PRVI MOŠKI: Ne moremo se vendar zanesti samo na fantovo otročjo gorečnost in ustrežljivost! Če je fante pripravljen ustreči muham tistih treh hudičevk, ki so, mimogrede, vse za svojim časom; če je pristal, da bo igral vlogo razsodnika v tekmi za najlepšo izmed njih; če je res, da se je namenil podeliti jabolko, namesto da bi ostal na ulicah, potem je nekaj hudo narobe z njim.

DRUGI MOŠKI: Fant je iskren, gospod. Vse je povedal. Sreča in mogoče razsodnost našega človeka, ki je bil po naključju v bližini, sta nas pripeljala do njega. To je naključje, gospod! A kljub vsemu, kaj boste s fantom?

PRVI MOŠKI: Če je obljubil onim trem nekaj takega, potem, ali prvič nima svojega prepričanja in ga je lahko voditi, ali pa je, drugič, še en potencialni voajeristični perverznej, ki si je v temnih sobicah zaželel nizkotnih igrice. Si predstavljate, kam lahko zdrsne mlad fant s tremi izkušenimi skušnjavkami?

DRUGI MOŠKI: Boste šli tja v Louvre in opazovali, kako on opazuje? Izgubili se bomo, kot se izgubi posnetek kamere, ki snema posnetek druge kamere. Fraktalna brezizhodna zrcalnost, reprodukcija v neskončno praznino. Črna luknja!?

PRVI MOŠKI: Ste opazili sliko nad posteljo?

DRUGI MOŠKI: Slaba reprodukcija Courbeta!

PRVI MOŠKI: Med stegni te reprodukcije smo skrili pogled, ki razkrito ohranja.

Daleč od črnih lukenj! Iz rožnatega v dvokolor, črno-bel!

DRUGI MOŠKI: To je nemogoče! Gospod, ne silite me, da se vsemu odrečem ...

PRVI MOŠKI: Ja, kam boste pa šli!?

DRUGI MOŠKI: Mar ni že samo kukanje v tuje spalnice preveč?

PRVI MOŠKI: Dajte no, nedotakljiva je samo svetost pravih podob! Te branimo z vsemi sredstvi! Poleg tega ni fotoaparati nič drugega kot zamenljivo tehnološko orodje. Moje oko gleda, moje oko bo pozabilo. Ogledalci v fotoaparatu mežikata! Ohranjata! To je čist, praktičen in koristen pogled! Pozabite harmonikaševе poulične, subkulturne ugotovitve! Mar ima poslušalce? Trije, štirje ljudje, ki čakajo na vlak, mu mogoče prisluhnejo.

DRUGI MOŠKI: Če je v njegovih pesmih resnica, so trije dovolj ...

PRVI MOŠKI: Možgani so pozabljivi, oko, ki jih polni z neurejenimi informacijami, nepopolno. Prav tako uho. Sklonite se, pokukajte. To, kar vidite, boste kmalu pozabili.

DRUGI MOŠKI: Že v diskoteki me je na nekoga spominjal.

PRVI MOŠKI: Dobro opazujete! Res je! Lasje, brada! Zapomnite si: razlagati, ne spreminjati!

DRUGI MOŠKI: Ne boste vendar rekli, da je gospod za vrati, mislim, gospod v postelji in te tri lahkoživke ... da so v povezavi z jabolkom!

PRVI MOŠKI: Prav to. Ampak orgijam bomo stopili na prste! Mi odpiramo oči. Poglejte, kakšna kolobocija perversnosti: one tri si v Louvru privoščijo lepotno tekmovalje, ta tukaj pa misli, da je svet kup nagubanih in lepljivih rjuh. Približati ljudem pomen čistih poštirkanih rjuh je ena izmed nalog ...

DRUGI MOŠKI: S kukanjem v tuje spalnice?

PRVI MOŠKI: Skrite, decentne figure se ponujajo v spodobnosti. Spodobnosti se ljudje z živalsko pogoltnostjo, z grešno zagrizenostjo dotikajo le v nekakšni zaskočeni plesni figuri, podobni figuram, ki sva jih ponoči lahko opazovala v tisti diskoteki. Ljudje berejo, še bolj kot berejo, gledajo indijske, arabske, kitajske priročnike, ki povečujejo le nesmiselno, prazno trenje.

DRUGI MOŠKI: Ampak, gospod, mi smo se odrekli -

PRVI MOŠKI: Primerjajte Mozartove melodije s primitivnimi bližnjevzhodnimi zvončki. V Mozartu je skrit dvig telesa, v njihovih zvončkih samo zvončki! Prazna nevrotičnost: cin-cin-cin-cin!!! Se mar lahko njihove dišeče paličice resnično primerjajo z našimi esencami, z našim Diorjem? Razlika je očitna! Po njihovih ulicah smrad in smeti, po naših spodobna in dišeča urejenost. Vendar je ta urejenost, in tu je naše poslanstvo, v mnogočem še zmeraj samo kulisa.

DRUGI MOŠKI: Mar mi ustvarjamo kulise?

PRVI MOŠKI: Kdo pa to pravi!? Če kaj rušimo, potem so to kulise! Bulvar, na njem ženska v krznu – kulisi, visoke pete – kulisa, razporek gor do iluzij, s *Kamasutro* pod roko, ki se je sploh ne sramuje, podoba, ki kaže svet lep, v resnici pa je za vrati nespodobno smetišče! Mi čistimo! Dobro pogledjte! Tri opice in opičnjak! Njihove čeljusti grizejo! Če je svet beseda, ne smemo

dopustiti, da se tisto, kar jo izgovarja, zaskoči. Človek – parodontoza. Kdo je tisti, ki nespametno zagriže v trdo jabolko?

DRUGI MOŠKI: Jabolko, ki ga je Pâris dal Afroditi, je samo del mitološke zgodbe, ki danes nima več takšnega vpliva, kot ga je nemara imela včasih.

PRVI MOŠKI: Ljudje si razlagajo po svoje. Ne razumejo. Mi razumemo. Pomagamo. Dokazujemo. Čeljust je zato, da govori, ne da grize! To je aksiom!

DRUGI MOŠKI: Komu boste pomagali z jabolkom, ki ničesar več ne predstavlja?

Mitologijo ljudje berejo podobno, kakor si ženske pripenjajo broške ... in če pomislim, se pravzaprav pripenjanju brošk posvečajo bolj kot pa -

PRVI MOŠKI: Ne modrujte! Pripeljite mi fanta, da mu dam navodila.

DRUGI MOŠKI: Vsaj z njim bodite prijazni, mislim, da je občutljiv.

(Tema.)

OSMI PRIZOR

(Louvre. Afrodita, Atena. Hera sprva na vhodu priča prepirčku.)

ATENA: (Afroditi.) Če bi bila ti kdaj vsaj za trohico solidarna, če bi vsaj kdaj pa kdaj pomislila na druge. Če bi vsaj enkrat prisluhnila težavam ljudi.

AFRODITA: Saj jim pravim: ljubite se, uživajte! Kaj še hočeš? Naj se raztrgam ali kaj?

ATENA: Za orgazme žensk, drugih žensk, ne za tvoje, ti je figo mar. Ampak veš, ugotavljam, da se je za to treba boriti! Jaz se z vsemi močmi, ampak ena sama glava je premalo!

HERA: O-la-la, to mi je pa nekam znano.

AFRODITA: Čao, tetka, si ga našla?

HERA: Bojim se, da bomo vseeno morale malo počakati. (Potegne pismo iz torbice.) Na recepciji sem jih najprej nadrla, kakšno zanikrno telefonijo imajo, in jim povedala, kdo sem in da se ne pustim takole poniževati, potem pa so mi dali to pisemce. Rekla sem jim, da če je od mojega govedarja, naj si ga kar vtaknejo nekam, ker je to že višek!

AFRODITA: Joj, tetka, pa koga briga, kaj imaš ti s stričkom?

HERA: Seveda nikogar ne briga! Ampak telefonijo imajo pa vseeno zanikrno! Da številka ni dosegljiva, lepo vaju prosim.

AFRODITA: Ampak obnašal se tako, da je ljudem takoj jasno, da ti ga serje okoli.

HERA: Traparije. Kaj naj jim bo jasno? In kaj jih sploh briga? Skratka, pisemce pošilja gospod Pâris. Ta honorarni paznik slik, ta sirota, ta falirani študent agronomije. Sporoča, da zaradi demonstracij ne bo mogel priti ob dogovorjeni uri, iskreno se opravičuje in prosi, da ga počakamo, ker bi nam vseeno rad ustregel.

ATENA: (*Besna. Potegne pismo Heri iz rok.*) Višek! (*Preleti pismo.*) Res je, ljuba sestrična.

AFRODITA: Saj sem vedela, da je šel demonstrirat! Sem ga takoj zavohala!

HERA: Konec koncev pa že dolgo nismo bile tako skupaj. Lahko začnemo kar s tistim, kar si prodajala, ljuba pastorka, kot svoj lastni angažma. (*Se zlekne na sedalo in razpne roke.*) Torej posvetimo svoj dragoceni čas ženskim radostim. Kaj pravita? Mislim, da morata obe o teh stvareh izvedeti še marsikaj.

ATENA: Ženske moramo držati skupaj, kajneda, draga maman, drugače bomo bitko izgubile.

HERA: Tako je!

AFRODITA: Torej se primimo!

ATENA: (*Nestrpno.*) Žal te moram razočarati. Gre za pogovor, samo za pogovor. Nič drugega nisva imeli v mislih.

AFRODITA: Debate torej! Dolgcajt!

HERA: Enkrat je treba povedati na glas.

AFRODITA: Ja, kaj pa radost? Akcija?

ATENA: O tem se resnično čisto premalo govori.

AFRODITA: Jaz nimam problemov. Sem lepa in zadovoljna. Kaj hočeta od mene?

ATENA: No no, lepota ni samo v gibkosti sklepov.

AFRODITA: In kaj imata vedve danes sploh ponuditi svetu, lepo vaju prosim? Zastarele feministične floskule. Cel kup žensk je že čisto svobodnih, samo vedve tukaj nekaj travmirata. Pa ne zato, ker vama gre res za ženske, ampak ker je z vama nekaj narobe. Hudo narobe! —

ATENA: Lahko ti posredujem svojo osebno statistiko.

AFRODITA: Tvoja osebna statistika me prav malo briga. Vse mi pove tvoj zopni fris. Taka si kot tale Kukajoča Tomažka.

ATENA: Ti kar nehaj! O umetnosti nimaš pojma in gledaš vse z zgrešenega aspekta animaličnega erotizma. Ljudje zunaj se zbirajo, da izrazijo neko skupno misel, ti pa -

AFRODITA: Demonstracije so izguba časa. So samo druga oblika dolgoveznih debat. Če kaj, potem totalna revolucija. Totalna! (*Pogleda skozi Mr. and Mrs. Forester in the Theatre.*) Mar bo kdo rekel, da nimam prav? Bosta spet začeli hajko proti meni?

HERA: Zakaj si, če ti nič ne manjka, šla uničit en dober, pošten zakon, a?

AFRODITA: Veš kaj, tisti zakon bi šel z mano ali brez mene slej ko prej v franže, kot tale njena tunika!

ATENA: Veš kaj, ti zvodnica vulgarna!

AFRODITA: Kar je res, je res. Verité est dans la sexualité parfaite. Zadeti mora, pa pika! Brez flanc!

HERA: Mene zanima problem harmonije med možem in ženo na splošno. Izvir gorja je v nespametnih, nemoralnih, spervertiranih in neresnih dejanjih. Zakon med možem in ženo je svet. Žena ima svoje dolžnosti, mož toliko bolj,

poudarjam, mož toliko bolj. Drži, da je resnica v dobrem seksu, ampak seks mora vseeno biti spodoben, zakonski.

AFRODITA: Vidim, da ne bomo nikoli prišle skupaj.

(Zmanjka luči. Glas iz zvočnika.)

GLAS 1: Spoštovani obiskovalci muzeja. Prišlo je do redukcije električnega toka. Prosim vas, nobene panike. To sporočilo boste dobili po zaslugi internega agregata, ki napaja aparate za merjenje vlažnosti, alarme in ojačevalec. Besedo prepuščam direktorju muzeja.

GLAS 2: Tu direktor muzeja. Prosim vas, nobene panike. Redukcijo je po zadnjih podatkih zakrivila skrajna levičarska frakcija, ker je hotela preprečiti v našem muzeju napovedani govor gospoda Rôdeurja, predsednika cerkvene komisije za kulturno dediščino. Le-ta je želel sporočiti svoje simpatije ogorčenim vernikom. Kakor vam je znano, so se le-ti zbrali na protestnem romanju spričo jutranjega vandalskega dogodka, ki ga moram kot umetnostni zgodovinar in zaščitnik kulturne dediščine ostro obsoditi, saj je poškodovana fasada naše znamenite cerkve. Kdo bo to plačal, vas vprašam? Na naši cerkvi se je pojavil nesramen, nekulturen in nenormalno velik napis, citiram: "Odpusti jim, oče, saj ne vedo, kaj sekajo." Sklepamo lahko, da bo redukcija še trajala, kajti gospod Rôdeur je poudaril, da je vandalizmu kriva stoletna pariška nagnjenost k dekadenci, ki že od časa Rimbauda poštenim ljudem ne da miru. Gospod Rôdeur je ob priporočeni celodnevni molčečnosti pozval še k molitvi za naše sodobne pesnike in poudaril, citiram: "Cerkev, vodi jim pero!" Brez panike, prosim! Brez panike!

AFRODITA: In zaradi tega naj me čakamo!

(Tema.)

DEVETI PRIZOR

(Knjižnica. Prvi moški, Paznik, kasneje Zeus.)

PRVI MOŠKI: Imaš želje?

PAZNIK: Imam, gospod.

PRVI MOŠKI: Kako jih misliš uresničiti?

PAZNIK: Svet je prehiter, da bi lahko kaj storil.

PRVI MOŠKI: Kako ti je pravzaprav ime?

PAZNIK: Georges, gospod. Prijatelji me kličejo Pâris.

PRVI MOŠKI: A, po tistem pastirju! Lepo ime. Si sam?

PAZNIK: Človek se samote navadi, gospod.

PRVI MOŠKI: Živiš v bližini?

PAZNIK: Rekli ste, da veste vse o meni, gospod ...

PRVI MOŠKI: Ah, tisto je bila samo stroga uradnost, dečko.

PAZNIK: Živim v bližini. Pet ulic od tukaj, gospod.

PRVI MOŠKI: Bogataški sin, torej?

PAZNIK: Garsonjero imam, gospod. Kupil mi jo je oče.

PRVI MOŠKI: Tvoj oče živi v mestu?

PAZNIK: Ne, gospod.

PRVI MOŠKI: Kje živi?

PAZNIK: Živi na deželi, gospod.

PRVI MOŠKI: A, dežela je zdrava. Lepo je imeti posest in toliko konj.

PAZNIK: Moj oče je hudo bolan, gospod. Konj ne jaha več. Dvakrat ga je že infarkt.

PRVI MOŠKI: Ker ima tako porednega sina, a? Ha-ha-ha-ha.

PAZNIK: Nisem poreden.

PRVI MOŠKI: Ah, dajte no! Sem se pohecal. Hec mora biti!

PAZNIK: Kje najdem izhod, gospod?

PRVI MOŠKI: Izhod?

PAZNIK: Rad bi šel ven, gospod.

PRVI MOŠKI: Ni izhoda, dečko, če živiš v krogu. Tam so samo vrata.

PAZNIK: Hvala, gospod!

PRVI MOŠKI: Lep dan! Se vidimo!

PAZNIK: Zbogom!

PRVI MOŠKI: Ne pozabi, da se je pravkar začela priporočena molčečnost!

PAZNIK: Vem, gospod.

PRVI MOŠKI: Se je že začela.

PAZNIK: (*Prikima. Želi oditi.*)

PRVI MOŠKI: Pravzaprav počakaj. Nekaj bi ti rad pokazal. Tudi sam sem, kdaj pa kdaj, prav rad poreden.

PAZNIK: Gospod, jaz bi šel.

PRVI MOŠKI: (*Gre k dvokrilnim vratom.*) Pššššt! (*Zmagoslavno odpre vrata. Hrup spravi pokonci razmrščenega Zeusa.*) Poglejte!

ZEUS: O, ljubi jaz! Kako si drznete! Ven! Ste sobar? Ste prišli po nočno posodo? Kako si, mimo moje volje, drznete zbuditi me! Od kod vam pogum in obraz, vdreti k meni, ne da bi prej vsaj potrkali!!? In to s takšnim kričečim sakójem, ki bode utrujene oči!

PRVI MOŠKI: Gospod, aroganca aristokrata, ki nadira ljudi izpod zmečkane rjuhe, je v tej deželi že zdavnaj brez prave moči, kričeče suknje si nisem izmislil sam, barva je del tradicije in nosi pomen, kar pa se tiče ljudi, zadolženih za nočne posode, so, na žalost, passé. O vsem tem in še o čem bi lahko prebrali v turističnem vodniku, prav v tistem, ki ga imate pro forma na nočni omarici. (*Pavza.*) Upam pa, da se, nasploh, počutite dobro v našem mestu?

ZEUS: Punce so šle? Mogoče so v kopalnici?

PRVI MOŠKI: Punce, pravite?

ZEUS: In to kakšne! O, da vi vidite, kakšne punčke. Moja žena ... ah kaj bi o tem. Te ljubice nič ne filozofirajo. Sprememba tako dobro dene, ne morete si misliti. (*Pavza.*) Oh, vi ste ... vi ste prišli, da bi mi skupaj ...

PRVI MOŠKI: Ne, gospod, midva ne sodiva k njim. Prišel sem zaradi bolj življenjskih reči.

ZEUS: Življenjskih? Kaj je lahko bolj življenjskega?

PRVI MOŠKI: Tale slika ... (*Pokaže na Courbeta.*)

ZEUS: U! Dobra slika, a ne-da?

PRVI MOŠKI: Revolucionarna slika.

ZEUS: V čem pa se vam zdi tako revolucionarna!? Odlična je, ni pa ravno revolucionarna.

PRVI MOŠKI: S svojo fotografsko natančnostjo je dokument greha ...

ZEUS: To ni greh, čudni gospod!

PRVI MOŠKI: Greh, ki je med temi stegni, je v določenem smislu neobhoden, je potrebno osmislili, poduhoviti.

ZEUS: Poglejte jo, saj kar diši! Vi pa o grehu!

PRVI MOŠKI: Gospod, vašo od grešnih vonjev omamljeno nespodobnost smo dokumentirali. (*Vrže fotografije na posteljo.*)

ZEUS: O, super fotke!!!

PRVI MOŠKI: Se opravičujem.

ZEUS: Kaj bi se opravičevali. Opravili ste dobro delo. Lepa hvala!

PRVI MOŠKI: Mislimo jih pokazati vaši soprogi.

ZEUS: O, to pa ne! Ste zmešani!? Zakaj bi jo po nepotrebnem vznemirjali?

PRVI MOŠKI: Skoz ta greh (*Pokaže na Courbeta.*) smo uspeli, prek te grešnosti (*Pokaže na fotografije.*), narediti pomemben korak proti pogubnemu grehu, ki grozi našemu civiliziranemu svetu v neki zakotni sobici v Louvru, kamor se je vaša soproga zatekla z vašimi hčerami, da bi izvedla nedopustno lepotno tekmovanje, ki lahko povzroči katastrofo neobvladljivih moralnih razsežnosti.

ZEUS: Kaj ste vi za en čuden moralist? Neverjeten človek. Svet je ja pisan!

PRVI MOŠKI: Želite torej, da fotografije pokažemo vaši ženi!?

ZEUS: A si ti mal' pr'tisnjen?

PRVI MOŠKI: Bi mi, prosim, lahko za minutko prisluhnili?

ZEUS: No, poslušam!

PRVI MOŠKI: Prihod vaše žene, vseh vas, razumem kot kontrainkulturacijo, kot negacijo dobre volje, strpnosti, kot hudo motnjo našega civilizacijskega sistema. Moški smo bolj družbeni, širši. Ženske mislijo samo nase in na svoja nepomembna obličja! Moški smo bolj družbeni.

ZEUS: O, skrivnost zaobljenosti! J'aime! J'aime! J'aime! J'aime! Ni je potrebno sejati, pa vendar jo lahko žanjemo! Slišal sem, da je neki vaš Rubens umrl v objemu teh zaobljenih blazinic.

PRVI MOŠKI: Lepotna tekmovanja, povezana s simboli, ki so se v naši zavesti spremenili v pomagala razlaganja resnice, je potrebno preprečiti. Samo po srečnem naključju oziroma čudežu smo našli tega ubogega fanta, ki ga vaše tri babnice nameravajo izkoristiti! Pa ne bo tako!

ZEUS: Ah, dajte no, ženske imajo v sebi že več vznemirljivosti, kot si vi mislite in si vse skupaj tako črnogledo predstavljate. Res je: imajo muhe, včasih so

videti malo trčene, ampak vznemirljive pa so. (*Pazniku.*) Se vam ženske ne zdijo skrivnostne?

PAZNIK: Izbrale so me, ker mi je ime Pâris, tako so mi rekle po telefonu ...

PRVI MOŠKI: Molči! Fant bo jabolko prinesel nam!

ZEUS: Ja, in?

PRVI MOŠKI: Prosim za vaše sodelovanje oziroma nevmešavanje. Vem, da imate vpliv ...

ZEUS: Ah, dajte no! Inkulturacija? Če prav razumem to besedo, podrazumeva predvsem odprtost, združevanje, drugačnost in nenasilno spojenost ...

PRVI MOŠKI: V vaših plemenskih igricah, pogledjte fotografije, pač ne moremo pričakovati spajanja. Preprosto: primarno gre za to, da obvarujemo tega fanta!

ZEUS: Mogoče je skrivnost spajanja ravno komunikacija med različnostjo. Zame je. Sploh pa, če moje početje a priori zavračate, zakaj pošiljate fanta k moji ženi?

PRVI MOŠKI: Vam je torej primarno spajanje med moškim in žensko, nič drugega. Kako plehko.

ZEUS: Zakaj pa ne? Ne trdim, da vem, kaj je tisto, kar moškega in žensko resnično spaja. Rad pa brskam.

PRVI MOŠKI: Brskate?

ZEUS: Vi ne?

PRVI MOŠKI: Gospod, vaša stališča so nesprejemljiva. Vašo šibko plat pa poznam. Če boste ukrepali in kakor koli pomagali svojim sorodnicam, lahko mirne duše pričakujete gnev svoje soproge.

ZEUS: Že zdavnaj več ne ukrepam. Moja žena me dobro pozna, žal nikoli ni bila za igrice, ki so mi všeč. Nehal sem moledovati. Vem, kaj je stara šara, vem, da nisem nezamenljiv, brskam pa po tem, da kakšni stvari z zagotovostjo rečem "prav".

PRVI MOŠKI: Kako lahko nekdo, ki je pravkar potešil svojo neomejeno in nepremišljeno voljo do svobode in kvazikomunikacije, govori o tem, kaj je prav in kaj ni? Ste stopnjo pod nami. Gre za tisto, kar nastane med moškim in žensko, za čim več tistega, kar je imenovano družina.

ZEUS: Jaz imam veliko družino. Mi lahko kaj očitata?

PRVI MOŠKI: Te fotografije nazorno kažejo zanikanje takih vrednot, kot je družina!

ZEUS: Ne mislim se posipati s pepelom. Je suis comme je suis. Po naravi sem ženskar, mogoče ste tudi vi, ali še kaj drugega, vendar ste na meni neznan način to uspeli preseči. Meni tako preseganje ni dano in bojim se, da tudi vam nič ne koristi. (*Premolk.*) Ampak jabolko, gospod, to je ja čisti nonsens.

PRVI MOŠKI: Nič ni nonsens!

ZEUS: Igrate golf?

PRVI MOŠKI: Golf?

ZEUS: Tu smo na počitnicah, tako rekoč. Nič drugega, gospod! Babnice so včasih res videti trčene. Saj veste: šminka levo, šminka desno ... V resnici pa so precej pametnejše od nas. Sem poslal žogico v luknjo?

PRVI MOŠKI: Gospod, ta soba ni igrišče za golf.

ZEUS: Seveda je! Žogico je treba pogledati od zgoraj. Pomembno je, da sprostite rame, se nežno vkopljete – takole! Noge lepo rahlo narazen ... Poskusite!

PRVI MOŠKI: Nisem se prišel igrat!

ZEUS: Ste pa res dolgočasni. Zamah in ... Sem zadel? Ni preprosto, veste. Potreben bo nov udarec. Bolj z občutkom. Premislek sploh ni tako pomemben.

PRVI MOŠKI: Premislek, gospod, premislite ...

ZEUS: Ženska ni samo lepa mehka travica. Šele tamle, za robovi igrišča, se pokažejo njeni pisani cvetovi. Tak je svet, prav zaradi različnosti planjav je vznemirljiv in skrivnosten. Lepši in bolj popoln ne more biti. Popolno je v nepopolnem! Jabolko je v tej luči samo obrobna zabava treh ženskih skrivnosti. Vi pa bi šli tjale čez, s kosilnico širit igrišče! Na vrsti ste, zelenec.

PRVI MOŠKI: Svet je ustvarjen tako -

ZEUS: Pokazal vam bom. Sprostite se vendar!

PRVI MOŠKI: – da predpostavlja popolno družbo. Popolnost pelje k popolnosti -

ZEUS: Sprostite rame, razširite noge. Pardon! Nisem hotel! Res nisem! Ah, raje pogledajte mene.

PRVI MOŠKI: – vznemirjenost rodi vznemirjenost. Vznemirjenost je mati nepremišljene pomanjkljivosti!

ZEUS: Z občutkom: najprej samo čez žogico, potem pa odločno nanjo -

PRVI MOŠKI: Prav jabolko, njegova pomanjkljivost, je vzvod, ki je privzdignil prostor krvavi zabavi.

ZEUS: – z odločnim udarcem in že leti, fiiiiijuu! Pa še zmeraj ni zadetka!

PRVI MOŠKI: Ste pozabili ali lažete? Saj niti palice nimate. Vi ste tako neživljenjski!

ZEUS: Vidim, da ne bo nič iz vas. Niste talentirani. Pa tako lepa igra.

PRVI MOŠKI: Pogovarjava se o vojni, ki jo je povzročilo vaše jabolko!

ZEUS: O, pustite zapise! V njih ni vonja! Jabolko si je izmislil cepec, kakršen ste vi, da bi opravičil nekaj, kar boste slej ko prej morali opravičevati tudi vi! Resničnost, ki jo živimo, je samostojna kakor tale bela žogica.

PRVI MOŠKI: Resničnost samostojna? Bela žogica? Kje imate žogico?

ZEUS: Lahko bi bila tudi rumena, vijoličasta, pa je bela, da se pokaže. Njena barva vodi k njej sami, k njeni različnosti na zelenem. Njena bela svoboda na zelenem travniku je kakor avtonomija resničnosti v času in prostoru. Stopite do nje, sprostite se in šele potem, v lepem in ne dokončnemu zamahu – peut être – lahko pričakujete kaj več!

PRVI MOŠKI: Bi lahko nehali s tem golfom?

ZEUS: Zakaj? Vas moti? Lahko tudi zapeševa. Po eni nogi? Jih slišite? Niso šle. Tuširajo se. Kot da bi plesale!

PRVI MOŠKI: Zanimajo me vaša žena in hčerki.

ZEUS: Znano je, da na plesih ženske razkazujejo svojo lepo garderobo! To je samo ena taka luštna tekma, ki ničesar ne spremeni. In potem pridete na ples vi!

PRVI MOŠKI: Da! Ples ustvarjajo koraki. Ples je oblika popolnosti!

ZEUS: Vi hočete spremeniti plesišče v mesnico! Mojo najmlajšo hči vodi njeno srcece, radost, odprtost. Jo boste ustavili? Ji boste dali na noge čevlje z visokimi petkami, čeprav veste, da so visoke petke trenutno bolj ali manj passé?

PRVI MOŠKI: Jemlje tablete. Dobro vem! Sem videl!

ZEUS: Jo pač zanima več stvari. Res je včasih nepremišljena, vendar je dionizično intuitivna ... En-dva- tri, ti-ri-ri-ri!

PRVI MOŠKI: Ah, dajte no, ne boste mi vendar prodajali intuitivne omotičnosti. Vsemu vlada razum, sistem. Sistem mora biti tak, da od nas nikoli ne terja ciljev, ki bi bili našim močem nedosegljivi.

ZEUS: Tudi v plesu ste togi!

PRVI MOŠKI: Pustite me! Sistem je tak, da nas krepi v naši združeni volji v cilju uresničiti ga. Vaša hči, na primer, s svojo spontanostjo predstavlja motnjo. Ona si to lahko privošči, a? Kaj pa drugi?

ZEUS: Spontanost znotraj sistemov je lahko oblika avtonomije, preživetja, če hočete. Vaš sistem, skrit za parolo združevanja, v resnici razbija. Vi ste tak človek, ki je sposoben ljudem vcepljati v glavo, kako so krave resnično zmožne priti peš, recimo, čez Sredozemsko morje! Ste za en slači poker?

PRVI MOŠKI: Spontanost, negotovost, neoprijemljivost, intuicija, kvazirealnost, kvazikvantnost in podobne stvari predstavljajo kiklopsko zidovje na poti k resnici ... Pustite krave in njihove pešpoti čez morje!

ZEUS: Ne golf, ne ples, ne karte, pa kaj ste vi za en bukselj?

PRVI MOŠKI: Ne podcenjujte me! Nič mi ni tuje! Povem vam, da dobro vem, kako daleč gre lahko sla po zadovoljstvu mesa, sla po udejanjanju slepil!

ZEUS: Napredujete! Od sistema k radostim mesa. Vidim, da ste prefinjen človek. Slači poker vzamem nazaj! Ples po eni nogi tudi! Golf je igra, pravnja za vas. Ima sistem, lahko pozabite občutke, če vas tako motijo. Ti pridejo sami po sebi.

PRVI MOŠKI: Povedal sem vam, da me golf prav nič ne zanima!

ZEUS: Saj se samo sprašujem, če gre vse to skupaj. Zanima me, če sistemsko pristopanje lahko razloži skrivnosti?

PRVI MOŠKI: To nima z golfom nobene zveze.

ZEUS: Z enim idealnim udarcem ne morete zadeti vseh lukenj na igrišču! Skrivnosti so vkopane vsepovsod po tem lepem, zelenem travniku! Vse jih imate na kupu, vsaka pa kliče po drugi palici!

PRVI MOŠKI: Kar dajte jih na kup, vse skrivnosti. Poskusite! Boste videli! Uničenje!! Konec!!!

ZEUS: Mislim, da je v tej sistematičnosti precej napak. Kaj pravite? Moški, ženska, radosti? Potrebujemo sistem?

PRVI MOŠKI: To nima nobene zveze s kulturo, z družbo, s cilji družbe!

ZEUS: Kaj pa jaz vem?

PRVI MOŠKI: Vendar ... Naj bo! Sami ste določili smer novega plesnega koraka. Po eni nogi torej! Jaz kot človek, ki je nad mesom vzvišen, se po vseh svojih močeh še zmeraj lahko zatečem k mesu! Imam ravnotežje!

ZEUS: Mogoče vam bo pa tale pogovorček koristil.

PRVI MOŠKI: Srčnost, intuitivnost nasproti meseni nepotešenosti, ste kdaj pomislili ... Poznate svojo soprogo, svojo modro hči?

ZEUS: Vse te reči – relativnost, negotovost, kvantnost, neoprijemljivost – so del resnice, del vas, mene. Ljudje so ustvarjeni zato, da zagrizejo v reči, ki jim niso domače ...

PRVI MOŠKI: Ne predstavljam si sveta, v katerem je človek človeku kost.

ZEUS: Sem jaz kost? Mar niste prišli k meni, mar niste s truščem odprli vrat, mar me niste zbudili? Mar nisem že ves čas kost, ki jo obirate? Zakaj ne strgate te suknje s sebe, zakaj ne pogledate svoje kože? Bolj rdeča je, kot si želite. Vaš obraz je bled, voščen, a kljub vsemu krvav pod kožo. Pa še golfa nočete igrati z mano!

PRVI MOŠKI: Pustite mi, prosim, da opravi nalogo, za katero sem pooblaščen.

ZEUS: Vaše fotografije so navadna laž!

PRVI MOŠKI: Ne, dokument!

ZEUS: Res mislite, da me razburjate z njimi? Manj kot minljivost so. V vaših rokah so videz, podoba, ki ste jo ustvarili za uresničenje nečesa, kar pravzaprav nikomur ne more koristiti. Ujeli se boste v past. Minljivost je več kot videz. Vi tega ne morete razumeti. Jaz pač. Moj čas je minil, ker ga ne upoštevam, z vašim bo drugače. Ostali bodo zapisi, fotografije, slike. Nobenih krikov, nobenega vonja. Mogoče simulacija tega, več ne. Podobice, simboli, metaforične besede. Nisem od včeraj in nisem sam. Res nisem sam. Nikoli nisem bil in nikoli nisem želel biti sam. Fascinacija je sama! Popisana žoga, v njej pa zatohel kvazipravzrok! Je za vas samota sveta? Če je, zakaj ste tu? Kaj počnete? Kaj še čakate? Pojdite v samostan!

PRVI MOŠKI: Namigujete, da grešim, da sem nor?

ZEUS: Mar vas niso učili, da je norost lahko privilegij? Sploh še kdaj razmišljate o privilegijih, ki so vam dani? Nimate časa, mar ne? Razvijanje fotografij vam ga jemlje.

PRVI MOŠKI: Življenje sem podredil razmišljanju. Ne govorite mi o privilegijih.

ZEUS: Vzemite palico, voilà, pa spravite to žogico v vse luknje! Saj imate vse razloženo! Življenje ste posvetili organiziranosti, premišljevanju nimate časa in ne veste, da je vsega lahko enkrat konec.

PRVI MOŠKI: Ne konec. Konca ni.

ZEUS: Moj vonj se meša s tremi drugimi, vi sistematično fotografirate? Zakaj? Za dokaz, da sem? Ne, ne fotografirate zato, da bi dokazali, da sem tudi z vonji premešan vonj, fotografirate zato, da z iluzijo potvarjate in grozite, čeprav so vas učili, da ne obsojate.

PRVI MOŠKI: Obsodili ste se sami!

ZEUS: Vi potrebujete spovednico, nekakšen lesen ožemalnik, v katerem lahko tiho stiskate svoje okisane misli. Saj presenetljivo pomaga – chapeau bas – ampak, kost ...

PRVI MOŠKI: Gospod, to presega vse mere!!! Razžalili ste moja najgloblja čustva!!

ZEUS: Sami ste vdrli k meni!

PRVI MOŠKI: Kaj stiskam jaz in kaj stiskate vi, je neprimerljivo!! Povem pa, da se zna pri mesu, če ne bo šlo drugače, verjemite mi, končati. To mi ni všeč, prav nič všeč, ampak ... (*Gre proti izhodu, Paznik za njim.*) Fotografije lahko obdržite. Mi imamo negative!! Lep dan! Greva! (*Odideta.*) Po eni nogi, če želite!

ZEUS: Ta človek je neverjeten! Kje ste punce, okopane? Se pod tušem penite, mili mehurčki? Dajte mu tistih vaših tabletk, da vsaj za hip poskoči vstran!! Misli se lotiti mojih babnic, pa niti sebe noče poznati! Neverjeten, resnično neverjeten človek! (*Pavza.*) Kje ste, ljubice! Kje ste? Pridite, pridite! Poljubite me! S poljubi me pokrijte kakor mehke kaplje vode!! Ljubice moje! Poljubljam žile življenja, veke veselja, vrat, vrtince vaših vlažnih vlas! Kodrasta krzna, krasna kosmulja krhke kože, kličem krezuljo kupljenih krasotic, kajti sem salvarzan slepilu. Scuzam, scukam, scufam samozadostne snopiče samogibanja. Sem stopite, skrite srčike! Stuširane ste sveže sadje-scherco sveta! Vse dam od sebe! Ničesar več! Ničesar čez! Pustite vrata odprta! Pustite vrata odprta, harmonikaš naj nam igra! Po eni nogi! Po eni nogi! Po eni nogi! Igraj tem čistim krasoticam, mogoče bodo v tvojih melodijah začutile, da nisem puhla fascinacija – mušica! Po eni nogi! Po eni nogi! Scherco! Scherco! Scherco! (*Tema.*)

DESETI PRIZOR

(*Louvre. Hera, Atena, Afrodita.*)

AFRODITA: Vidim, da vse skupaj ne pelje nikamor. Predlagam, da se razidemo. Vse skupaj je tako ali tako brez zveze. Ne vem, kaj hočeta dokazati. Bi imeli kaj več od življenja, če vama kdo, recimo, na bulvarju, reče, da sta najbejbi? Nič, še zmeraj bi ostali v svoji koži! In to, kamor silita zdajle, je popolnoma isto. Brez zveze! Totalno brez zveze!

ATENA: Si padla na glavo v tisti diskoteki?

HERA: Mi ne pride na misel. Če čakam že toliko časa, bom pa še malo. In to zdaj, ko imam končno priložnost, da s svojo poštenostjo, čistostjo in zglednostjo zveste soproge dokazem popolno lepoto. Svet ne pozna nobenih moralnih vrednot več. Malikuje popolnoma nepomembne osebkke, ki smo jih svoje dni priklenili na stene in jim namenili kaj žalostno usodo.

AFRODITA: U, to pa je bil en tak speech, da kar jetra zabolijo!

ATENA: Ne glede na dezorientiranost je upanje za svet, dragi moji. Racionalno gospodarstvo reši vse probleme dezorientiranosti.

AFRODITA: Zdaj pa res bluziš!

ATENA: Ti, ti bi kar šla, brez utemeljitve, kaj? Bi se rada kitila s tujim perjem, a?

Kar položi jabolko na svoje mesto. Bliža se tvoj konec, kajti razsodnik, ki ga čakamo, verjetno ni noben fičfirič. Njegova prisotnost na demonstracijah dokazuje njegovo osveščenost. Razum zmaguje, dragi moji.

AFRODITA: Razum ima bolj malo zveze z našim početjem. Prisiliti nekoga, da nas ocenjuje. Saj nima pojma, kdo smo!! Sploh mora biti pa totalen odbitek, da je pristal na našo igrico. Kaj bosta imeli od tega? Gremo raje v life!

ATENA: Ha, če misliš, da ga boš pretentala s prazno obljubo sanjske sex bombe, se motiš, ljubica. Časi se spreminjajo in ljudje z njimi. V tem grmu tiči zajec. Tu je Rodos, pa ga preskoči, če ga moreš, s svojo porno ponudbo. Ahil še nikoli ni zajca ujel. Nosi te fantom, mislim, končno spoznaj samo sebe. Gospodarski napredek temelji na racionalni tržni menjavi. *(Se opre na količek, ki drži urvico.)* Dajte mi palico in privzdignila bom krilo, mislim svet.

HERA: *(Steče k Ateni, kot da bi hotela preprečiti najhujše.)* Ne, ne zganjaj hrupa, deklica.

ATENA: *(Se umiri.)* Žejna sem.

AFRODITA: Kratek kurz starih modrosti.

(Nekaj časa mučna tišina. Motrijo druga drugo.)

HERA: Boli me glava.

ATENA: Slab znak. *(Vzame robček, ga poslini in čisti okvir.)*

AFRODITA: *(Na sedalu.)* Pa počakajmo. Jaz nimam česa izgubiti.

ATENA: Izgubila boš, da veš. Na živce mi že gre ta tvoja arogantna samovšečnost! *(Sede na sedalo. Se igra kot otrok, ki ni dobil darila, z resicami svoje tunike.)*

AFRODITA: *(Ji ponudi medeninasto jabolko.)* Boš en ham?

HERA: *(Ateni.)* Prosim, umakni se, rada bi si spočila noge.

AFRODITA: Lahko bi šle v butike, gledat najnovejše modne krike.

HERA: Gledat krike, pha! Chanel je še zmeraj -

AFRODITA: Saj ne rečem, je pa, priznaj, precej nepraktičen. V sex-shopih dobiš marsikaj boljšega!

HERA: Chanel, nepraktičen?

AFRODITA: Mislim, vsi ti gumbi. To je vendar izguba časa, lepo te prosim.

HERA: Gumb na chanelu je kakor sonce nad zemljo!

AFRODITA: Že, samo če te pogreje kako sončece, je zamudno snemati vse to s sebe.

ATENA: Klavrna fantazija. Klavrna, če mene vprašaš.

AFRODITA: Te ne vprašam.

ATENA: Sekiram se!

AFRODITA: S to kičasto tuniko in medaljonom bi se lahko malo zasekirala. Samo še kakšen p'rfukjen klobuk s ptičem ti manjka.

ATENA: Veš kaj, tvoja kričeča uniforma -

HERA: Ne že spet. Rada bi malo zadremala.

ATENA: Ko bi nam vsaj kdo prinesel kak čaj.

AFRODITA: Saj nisi v Angliji.

ATENA: Vem, kje sem, za razliko od nekaterih imam geografijo v malem prstu.

(Zagleda nepravilnost na svojem nohtu. Stopi do torbice, ki jo je pustila na sedalu, najde pilico in si začne urediti nohte. Sumničavo pogleda proti okviru.) Presneti okvir, nacufal mi je noht.

AFRODITA: Vedno vtikaš nos, kamor ni treba. Čisto prav ti je.

HERA: *(Dremotno.)* Bosta že dali mir.

ATENA: *(Si pili noht. Sikne.)* Zoprna si!

AFRODITA: *(Sikne nazaj. Jo posnema.)* Zoprna si!

HERA: *(Zdolgočaseno.)* Miiiiir ...

ATENA: *(Pokaže s pilico na Hero.)* Vidiš, zbudila si jo.

AFRODITA: *(Jo draži z jabolkom.)* En ham ti dam, en ham ti dam ...

(Tema.)

ENAJSTI PRIZOR

(Kavarna pod topolom. Harmonikaš, Garçon.)

GARÇON: Kava, gospod.

HARMONIKAŠ: Hvala, fant.

GARÇON: Oprostite, nekaj bi vas vprašal.

HARMONIKAŠ: Vprašaj.

GARÇON: Zakaj naročate kavo, če je sploh ne pijete? Popili niste niti tiste, ki vam jo je plačal oni gospod.

HARMONIKAŠ: Zaradi vonja, fant, zaradi vonja.

GARÇON: Čuden človek ste, gospod.

HARMONIKAŠ: Vem - včasih si želim biti samo človek.

GARÇON: Kdo sta bila tista moška? Ju poznate?

HARMONIKAŠ: Poznam.

GARÇON: Sta tudi glasbenika? Imel sem občutek, da igrata v kaki res nobel kavarni.

HARMONIKAŠ: Na nek način res to počneta. Videl si, kako zakrknejo. Mogoče mi plačajo kavo. V resnici sem tujek. Nočejo me poznati. Ne poslušajo me, ko igram. Najraje bi me poznali samo po neumnostih, ki sem jih počel v mladosti.

GARÇON: Kaj ste počeli v mladosti?

HARMONIKAŠ: Marsikaj.

GARÇON: Stvari, ki so vam pokvarile srce?

HARMONIKAŠ: Stvari, ki so pokvarile utrip mojega srca, sem počel samo zato, da sem lahko spoznal bistvo srca. Srce ni v utripu, niti v njegovem številu.

GARÇON: Grem lahko z vami? Slikar sem. Prihajam iz tuje dežele. Tu delam za stanovanje. Rad bi vas slikal.

HARMONIKAŠ: Ostani, kjer si. Uživaj v ljudeh in topolu, ki ti daje senco. Uživaj v barvi, ki se zliva izpod krošnje.

GARÇON: Dolgčas mi je streči tukaj. Toliko lepih načrtov imam. Nekoč bom imel svoj atelje. Risal bom Ildico. Zdaj, pravi, je še ne smem.

HARMONIKAŠ: Dolgčas je že pol bivanja.

GARÇON: Vam prinesem še eno kavo? Razdišala se je. Piha.

HARMONIKAŠ: Prav je, da piha.

(Tema.)

DVANAJSTI PRIZOR

(Harmonikaš, Garçon, Paznik.)

GARÇON: Demonstrantek! Prodana duša! Fuj, kako preziram te ljudi!

HARMONIKAŠ: Poskusi jih gledati tako, da boš našel nekaj lepega na njih.

GARÇON: Občutek imam, da ne zna misliti s svojo glavo.

HARMONIKAŠ: Občutki včasih varajo.

GARÇON: Vas ne zanima, kaj dela?

HARMONIKAŠ: Paznik je v muzeju. Delat gre. Ne dela v miru. Hoja, ki se ti zdi čudna, odraža marsikaj. Je pred težko odločitvijo, biti žepar ali -

GARÇON: A, žepar! Zadnjič so me v metroju. Vse so mi pobrali. Uro so mi sneli z roke, zlato turško verižico, ki mi jo je dala Ildico, celo murčka mojega starega očeta so mi sneli z ušesa. Človek ne more verjeti, kako spretni so. Nihče mi ni verjel, da so mi ukradli murčka. Zares neverjetno.

HARMONIKAŠ: Čas je tak, da od nas zahteva verjetnost. Živimo prazna dejanja, brez zanimivih značajev. Lastnika te kavarnice zanima samo spretnost, s katero postrežeš čim več ljudem. Ne vpraša se, kakšen si v resnici. Nima časa. Verjetnost dandanes pomeni, da nisi neroden. Nič drugega.

GARÇON: Narobe gre. Louvre je v tej smeri.

HARMONIKAŠ: Še prezgodaj bo tam. Ne gre po bližnjici!

GARÇON: Zdi se mi tako osamljen. Jaz imam svojo Ildico ... Oh, da bi jo vi videli, mojo divjo sivooko madžarico. Ne veste, kako iznajdljiva je. Šolnino zasluži s snemanjem filmov, drznih filmov.

HARMONIKAŠ: Kaj pravzaprav je drznost? Oblika infantilnosti ali le popolna nemoč v neoprijemljivi omotični in zamegljeni verjetnosti?

GARÇON: Drznost je dotikanje prihodnosti. Toliko lepih načrtov imava!

HARMONIKAŠ: Mladosti odpuščamo. Šele kasneje se zaplete. Sožitje med ljudmi ni preprosto čez polje raztegnjena vrv. Biti sam je razvozlavanje trdih vozlov. Biti z drugimi je vozlanje. Umetnost vozlanja je sožitje. Nikoli ne smeš zategniti preveč, ker boš prizadel drugega. Imej rad Ildico!

GARÇON: Prinesel vam bom kavo. Res piha.

(Garçon odide. Tema.)

TRINAJSTI, NESREČNI PRIZOR

(Garçon.)

GARÇON: Gospod! Gospod! Gospod! *(Spusti pladenj s kavo na tla.)* Niste mi povedali, kako naj imam rad Ildico! Niste mi povedali, kako naj jo imam rad!

(Tema.)

ŠTIRINAJSTI PRIZOR

(Hera, Atena, Afrodita, Paznik.)

(Atena vzvišeno gleda čez Afrodito proti vhodu. Pili si nohte. Po hodniku prihaja paznik. Atena ga opazi, piljenje postane hysterično. Ničesar ne spravi iz sebe. Lovi sapo. Paznik ima čez rame obešen transparent "MATI, POMAGAJ!". Pride v prostor, pokima v pozdrav, opazi, da je nekdo gledal revijo, ki jo jezno spravi pod suknjič. Še prej odloži transparent, tako da pokaže še njegovo drugo stran: "PRAVIČNO KAZEN BREZVERCEM!". Sede na stol in apatično pogleda proti Ateni, ki lovi sapo.) Pri...pri...pri...prisedel je!

AFRODITA: Se ti trenca? Mater, ti si pa res strange! *(Odloži medeninasto jabolko, s katerim se je igrala, med torbice na sedalo.)*

ATENA: *(Krikne.)* Tu je!!!

(Splošna panika, v kateri Hera in Atena hysterično begata naokrog, iščeta vsaka svoje zrcalce, se na hitro ličita, češeta, trkata druga ob drugo, bentita – "benti, bentika!" – in sta sploh vredni usmiljenega pogleda. Paznik jih odsotno nekaj časa gleda, potem vzame iz notranjega žepa črn notes in pisalo. Začne pisati. Počasi se obe graciji umirita. Še zadnja kontrola in že stojijo kot v zboru pred Paznikom. Afrodita ves čas dostojanstvena.)

ATENA: *(Sladko.)* Bon jour!

PAZNIK: *(Prikima v pozdrav in piše naprej.)*

ATENA: Daaan!

PAZNIK: *(Dvakrat prikima, piše naprej.)*

HERA: Gospod, čakale smo ...

ATENA: ... nestrpno smo vas čakale ...

AFRODITA: (*Pobere medeninasto jabolko in mu ga odločno ponudi.*) Da vam damo tole jabolko, pa basta!!

PAZNIK: (*Izroči listek Heri. Vzame jabolko.*)

AFRODITA: Mater, je čuden! (*Se stegne k Heri, da bi prebrala vsebino sporočila.*)

ATENA: (*Ostane v togi drži preplašene učenke.*) Kje pa!

AFRODITA: Ful je strange!

ATENA: Meni se zdi simpatičen. (*Ostane kot vkopana pred njim, kasneje začne plaho koketirati.*)

HERA: (*Sede na sedalo in začne brati. Odpira in zapira ustnice, ne da bi spravila glas iz sebe. Medtem je paznik strgal iz notesa še en listek in nadaljuje s pisanjem.*)

AFRODITA: (*Se ji pridruži. Bere naglas.*) Najprej vas lepo pozdravljam in se opravičujem za zamudo. Prisostvoval sem pomembnim demonstracijam, kjer nam je gospod Rôdeur naložil pokoro za vandalski ateistični izgred, ki se je zgodil. Pokore se bom držal in mislim striktno molčati en mesec. Kaj pa naj drugega? Pravzaprav mi ni čisto jasno, zakaj ste ravno mene, skromnega sina mesta Pariz, faliranega študenta agronomije, ki je želel specializirati kozjerejo v Pirenejih, izbrale za to, da podeli naziv najlepši med vami. Moje področje so bile včasih koze, zdaj honorarno čuvanje umetniških eksponatov, lepotna tekmovanja ne. Ampak naj bo." (*Neha brati. Paznik ji izroči drugi listek.*) Ta tip je totalno odbit!! (*Bere.*) "Iz spoštovanja do stare grščine in latinščine in iz spoštovanja do cenjenega in ljubega mi župnika, ki me je v gimnaziji teh, žal že mrtvih, jezikov učil, sem po treznem premisleku in posvetu s svojim spovednikom pristal na to, da podelim častni naziv. Glede na mit, ki pripoveduje o tem, kako so se tri boginje potegovale za Pârisovo naklonjenost, bi skromno svetoval, da pravil te kompeticije ne spreminjamo. Zato bi predlagal, da začnete s svojimi obljubami. Obljubim vam, da se bom odločil po tehtnem premisleku, po svoji čisti vesti in brez koristoljubja. Po končanem lepotnem tekmovanju bi vas prosil, da zapustite ta prostor, ker mi je nerodno biti sam s tremi ženskami." (*Neha brati. Šine pokonci.*) Cool! Saj ni tako napačen! Čeprav se mi zdi tole naše početje čist' out!

HERA: Ni govora. Speljale bomo do konca!

ATENA: (*Pazniku.*) Spoštujem vašo odločitev, gospod. (*Heri.*) Strinjam se s tabo, draga mačeha. Dovolj dolgo sva čakali. Tri tisoč let in še nekaj malega čez! Meni je gospod všeč.

HERA: Glede na našo demokratično tradicijo predlagam, da glasujemo, da ne bo kakih nepotrebnih nesporazumov in konfliktov.

ATENA: Glasujmo!

AFRODITA: Ampak ta tip sploh ne verjame v nas! Verjame v čisto nekaj drugega. Zakaj ga posiljujeta? Mar ne vidita, da se je marsikaj spremenilo?

ATENA: Ti posiljuješ! Ti! Da takle mlad fant ne bi znal poiskati prave poti! Treba mu je pomagati! Mu odpreti oči! Če je zaslepljen, še ne pomeni, da ni dober!

AFRODITA: Saj nimam nič proti njemu. Sam pravi, da mu je nerodno. Jaz bi ga že peljala na pravo pot, če bi ne bilo vaju zraven! Me ima, tako me ima, ker je luštkan za požret! Pa tako sramežljiv, da pove vse, kar mu leži na duši, kar s pismom. Srček!

HERA: Ne ocenjuj ljudi po tem, kako kaj povejo, ampak kaj povejo. Tu je tako zatohlo. Opravimo.

ATENA: Kdor je za to, da nas oceni simpatični gospod, naj dvigne roko! (*Dvigne roko.*)

HERA: (*Dvigne roko.*) Dve proti ena.

ATENA: (*Veselo.*) Začnimo! Začnimo! Naj se izkaže pravica!

AFRODITA: Ne me zajebavat! O.K.! O.K.! Cool!

HERA: Zresni se, obnašaš se kot kaka pubertetnica! Gre za višje cilje. To ocenjevanje ima simbolično vrednost. Če fant izroči jabolko, opravi dejanje daritve. S tem bo sam sebi dokazal, kako dolgo je živel v napačnih predstavah.

ATENA: Ja, ljudi je treba prosvetliti. Preveč hodijo v mraku, potem pa iščejo svetlobo v takih revijah.

AFRODITA: Seveda išče utehe, če mu pa stalno nekdo nekaj prepoveduje. Tudi vedve sta taki, vse bi mu prepovedali.

HERA: Gospod, imate vžigalice?

PAZNIK: (*Odkima.*)

AFRODITA: Naj naredi listke iz tistega svojega notesa. (*Pazniku.*) Velja tipči luštni? Saj je tak kot ena pupika!

PAZNIK: (*Prikima in začne pripravljati listke.*)

AFRODITA: No, a vidita? No problem! Obrnimo se!

(*Vse tri se obrnejo in nestrpno pričakujejo.*)

PAZNIK: (*Naredi listke, vendar jim tega ne more povedati. Nekaj časa ne ve, kaj bi, ene se skuša dotakniti, pa ga sramežljivost premaga. Sede na stol. Je pred težko odločitvijo: spregovoriti ali ne?*)

AFRODITA: Pa kaj mečka, ta idiot?

ATENA: S tabo je konec, definitivno konec.

AFRODITA: Mogoče ga je pamet srečala, pa se je premislil, ko gleda mojo lepo ritko.

PAZNIK: (*Se končno domisli. Z nogo udari po tleh.*)

AFRODITA: Kaj pa zdaj tolče? Totalno ga že razganja. Molk in vzdržnost, zmešana s sramežljivostjo, sta mu zavrela notranjost! Se že peni!

PAZNIK: (*Še enkrat potolče z nogo po tleh. Listke moli predse.*)

AFRODITA: Jaz ne zdržim več. Fant potrebuje ve se kaj. Če že vztrajata tukaj, vztrajajta še kake pol ure v tej pozi, lahko pa tudi gledata, če vama ne bo nerodno. Jaz ne morem več! (*Se strastno obrne.*) Oh, ta cepec moli listke! (*Potegne listek.*) Lahko ti je žal, Pupi!

ATENA: *(Se obrne. Stopi k Pazniku. Spoštljivo.)* Saj smem, hi-hi, hvala. *(Potegne listek.)* Hvala.

HERA: Pa poglejmo. *(Potegne listek.)* Pa poglejmo, katera ima najdaljšega! *(Potegnejo listke.)*

HERA: Jaz začnem!

ATENA: Ampak moj -

AFRODITA: Njen je daljši, ljubica. *(Sede na sedalo.)* Zdaj imata priložnost, da revčku pokažeta pravo vero! To res nima smisla!

ATENA: *(Jo gleda. Prisede. Vzame ogledalce, se naliči in ureja.)* Potrebno je pomagati, ne samo jemati!

HERA: *(Stopi pred Paznika.)* Ja, samo da bi jih dobili spet k sebi, moramo nekaj žrtvovati, obljubiti. Nekaj lepega, nekaj dobrega! *(Svečano. Recitira primerno pesmi. Osnovnošolsko.)*

Dragi mož, žlahtnega rodu si, kar takoj se vidi,
in vem: pomaga ti obljuba, ki jo dajem; le posluh!
Truden tu ždiš in delaš kot pes, vprašam, zakaj?

A vedi, da čaka na lepi planini te hlev,
v hlevu, ki Herkul ga čisti, pa tisoč kozá,
in hiška prekrasna, ob njej jeep cherokee, v avtu pa
najlepša ženska, za zakon popolna, res krepka;
radosti duha in telesa prav nič ne odriva,
pod čistim perilom ta diva vrtnico skriva,
za dva, tri otročke ti bo jo odkrila.

Premisli, preudari, daj jabolko meni, edini!

ATENA: Ampak to sem jaz mislila obljubiti! Kaj naj pa zdaj rečem?

HERA: *(Sede na sedalo. Dregne Ateno.)* Na vrsti si. *(Se pogleda v zrcalo.)* Kaj je lepšega kot lep avto, ženska, lep domek, dva, trije otročički in vera v tistega, ki ti vso to srečo omogoča?

ATENA: *(Sikne proti Heri.)* Kača, ukradla si mi obljubo!

AFRODITA: *(Ateni.)* Ne zavlačuj! Tetka, vidim, da imaš težave s čevljem. Če si za zamenjavo, zamenjam.

HERA: Ampak ... moj je brez petke.

AFRODITA: Me sploh ne moti.

HERA: Pa zamenjajva. Hvala.

AFRODITA: Ni zakaj.

(Zamenjata čevlje.)

ATENA: Že imam, že imam. Zmaga! Zmaga! Vera je v mojih rokah! *(Se približa pazniku.)* Torej, simpatični gospod. *(Se odkašlja. Svečano. Recitira primerno pesmi. Osnovnošolsko.)*

Pesem ti pojem, pesem obljube, čedni možak,
v očeh ekonom se mi kaže, ki ni mu ga para,
zato me poslušaj, ki Atiki olje sem dala,
kaj dala bom tebi, če jabolko daš mi v posest.

Vse, kar ti obljublja mačeha moja, jaz ti dam,

še za povrh delnice ladjedelnice, ki ladje
nje vozijo v daljne dežele izdelke iz sira.

Premisli, preudari, ob ženski, kozah, v krasni idili,
povrh pa še možnost za posle globalne, premisli!

Ob tem še obljubim, da vrnem cerkveni fasadi

sijaj, ki grobi grafitni vandali so ji ga vzeli. (*Sede na sedalo. Afroditi.*) Zmaga,
ljuba sestrična. Nimaš več kaj ponuditi. Ladjarske delnice odtehtajo Lepo
Heleno, ha! Vera in podjetništvo, to gre krasno skupaj. Ne bo mogel reči ne!

AFRODITA: OK, dečko. Ful si nas nategnil in se pustil čakati, ampak naj ti bo.

Pridita sem, pesnici. Temule se že keglja od vajinih homerskih štosov.

OBE: "Se mu keglja!" Kako lahko tako govoriš?

GLAS 1: Spoštovani obiskovalci, ura je dvajset, prosimo, da zapustite muzej,
zapiramo!

AFRODITA: Sem pridita! Torej, dragi falirani agronomček, demonstrantek,
čuvajček, kaj si še? No, kaj si še?

HERA: Demonstrantek? Čuvajček?

AFRODITA: Ličko luštni! Boš povedal, kaj si?

HERA: Kako mu lahko reče demonstrantek? Lepo te prosim.

AFRODITA: Glej, nič ti ne morem obljubiti. Tale čevelj ti dam.

ATENA: Ena manj. Diskvalificiral jo bo, to je jasno. Saj se mu vidi, da je goreč –
samo pot mu je bilo treba pokazati.

HERA: Kaj naj pa drugega?

PAZNIK: (*Vstane. Sprva ne vé, kako odločiti. Naredi krog okrog sedala. Ves čas stiska medeninasto jabolko k prsim in pogleduje čevelj. Medtem Glas ena ponovi informacijo o zapiranju muzeja. Paznik se končno odloči. Hitro pride k Afroditi in ji izroči jabolko.*)

HERA: (*Ji vzame sapo.*) Ampak to je nemogoče, to je vendar popolnoma nemo-
goče. Herezija!

ATENA: Čarovništvo!

HERA: In takle naj ocenjuje ženske. Zaslepljenec, ki samo zaradi puhle svo-
bodne izbire nizko pade! Hvala lepa! To nima nobene teže. To sploh ni več
nič. To je en navaden provincializem, ena čudna neoriginalna dekadentnost!

ATENA: Odmrla veja gnile jablane!

(*Obe besni odideta.*)

AFRODITA: (*Poljubi Paznika.*) Fejst fant si, pa ne zato, ker si dal jabolko meni,
ampak zato, ker si končno pripravljen zaživeti svoje življenje! (*Gre.*) Čao!

(*Odide.*)

(*Tema.*)

VEČER PROSTITUTK

(Hotelska sobica, za vrati knjižnice. Zeus, Harmonikaš, Garçon. Harmonikaš in Zeus sta drug do drugega prijateljsko zbadljiva.)

ZEUS: Čakal sem, klical sem, skoraj otrpnil, ampak se ne dam. Si le prišel? Boš igral? Boš razprl svoj meh? Punce imam v kopalnici.

HARMONIKAŠ: Zavedam se minljivosti telesa, prijatelj. Ta fant -

ZEUS: Oh, lep fant! *(Garçonu prisrčno strese roko.)* Oprostili boste moji nevljudnosti. S prijateljem se že dolgo nisva srečala.

GARÇON: *(Preplašeno, negotovo.)* Lep dan ... želim.

HARMONIKAŠ: *(Zeusu.)* Darilce!

ZEUS: Darilce!? Kaj imaš za bregom? *(Odvije darilce.)* Salvarzan, ti stari zafrkant – še zmeraj jedko neposreden? Še zdravite sifilis s to rečjo?

HARMONIKAŠ: Nič več in tudi jedkost baje ni več v modi.

ZEUS: No, kako kaj svet nasploh, moj muzik?

HARMONIKAŠ: Kako pa kaj teža tvoje moškosti?

ZEUS: Mar nisi že zadosti okusil izliva odkritosti v beli peni moje želje po čisti včlovečenosti? Te pokvarjenci še zmeraj zmerjajo s pokvarjencem? Še živish življenje ogledala?

HARMONIKAŠ: Si uspel z včlovečenjem?

ZEUS: Kako je s tabo?

HARMONIKAŠ: Človek sem, v mraku človečujem. Ostajam radoveden.

ZEUS: *(Si zlije vsebino stekleničke za mednožje.)* Povej, boš zdržal pod bolehnim mehurjem zemlje? Ne bulji tako, dečko, samo provocirava s to stvarjo! Proč z njo! *(Vrže stekleničko Garçonu.)*

GARÇON: *(Ujame stekleničko.)* Dojeti hočem ... *(Dolgo gleda v stekleničko.)*

ZEUS: Stvarstvo ni v tej stvari iz stekla. Poznaš njegovo muziko?

GARÇON: Ne.

ZEUS: *(Harmonikašu.)* Stara sablja – še zmeraj vzvišen nos nad površnostjo promocije!!!

HARMONIKAŠ: Moji prsti so še gibki. Ne dam jim spati.

ZEUS: To vem. Pa korak s časom?

HARMONIKAŠ: Ritem resnice iščem v rezkih harmonijah. Nisem obraz s plakata.

ZEUS: Rezkih harmonijah? Še zmeraj rineš v zapleten osir kontroverznih os?

HARMONIKAŠ: Tak sem. Hočem bosti. Če bodem sam, moram pik prenesti.

ZEUS: Mar nisi že zadosti osam dal napikat svoje kože?

HARMONIKAŠ: Ose sprejmem, otečen se odpiram. Surov do sebe, surov do drugih.

ZEUS: Daj, da te objamem, prijatelj, gospod v ponošenem klošarskem gvantu.

Ti ne mečeš besed v zrak! Še zmeraj brskaš po smeteh? *(Se objameta, kot otroka skakljata vsak po eni nogi.)* Te kaj boli srce?

HARMONIKAŠ: Včasih zaželim kot ti. Po naravi sem ženskar.

ZEUS: S tremi bejbikami naenkrat, a? Te noga kaj srbi?

HARMONIKAŠ: Užitku se težko odrečem. Zvestobi tudi. Nisem več tako družaben, kot sem bil.

ZEUS: Ta je pa dobra. Po vseh vogalih igraš!

HARMONIKAŠ: Težko je ostati zvest v nezvestobi. Goléti sem začel, a ne tako, kot sem si skoz golost ves čas želel. Na koščku svoje kože, ki je ostal na meni, sem našel kos miru, da me ni prežrlo do kosti.

ZEUS: Te čudne hlače bi najraje snel, drgnejo me v dimlje.

HARMONIKAŠ: K sreči koža rase sama od sebe, kakor martinčku rep.

ZEUS: Ah, pustiva občutljivost. Pa drugače?

HARMONIKAŠ: Drugače pa: še zmeraj med smetmi.

ZEUS: In fant? Kdo je? Od kod prihaja? Kam gre?

HARMONIKAŠ: Slika! Njegov vzklik vere je zdržal vakuum praznine, pa sem ga pripeljal.

ZEUS: Meni, staremu perverznejaku? Kaj imaš za bregom?

HARMONIKAŠ: Dobro veš, da vem, da nisi tak, kakršen se kažeš.

ZEUS: Mi nekam rineš v rit?

HARMONIKAŠ: Sploh ne. Tvoj sklenjen krog sem okusil. Mehko varnost antike sem otipaval, iskal in skozi našel del resnice o samem sebi. Vse sem priznal. Zdaj tipam črne luknje, da bi čim širše zaobjel s tem zmahanim mehkom.

ZEUS: Nekam zmahan si tudi sam.

HARMONIKAŠ: Pravijo, da moja glasba zveni prerezko, pa si tlačijo vato v ušesa, kadar gredo mimo. Kako bodo opravičili svojo hinavsko gluhost?

ZEUS: Mar ne odpuščaš?

HARMONIKAŠ: Natisnili bodo zlat plakat in napisali nanj Giordano Bruno s pepelom iz grmad. Lep plakat, a še zmeraj samo plakat. Odpuščam. Seveda odpuščam, vse jim odpuščam.

ZEUS: Kaj te potem skrbi? Naredili so velik korak.

HARMONIKAŠ: So, vendar ne verjamem, za naprej jim ne verjamem.

ZEUS: Težko je verjeti nekemu, ki se zaradi cekinov odreče radostim. Ampak jaz se v to ne mešam. To ni več moj svet. Saj me poznaš. Bejbike čakajo!

HARMONIKAŠ: S časom gredo, kakor bogomoljka na list. Ne grozijo več z ognjem. Zdaj ob vsaki iskrici zaigrajo preplah. In nekaj takih iskric je še v tem mehu. Pred njim si natikajo slušalke iz azbesta.

GARÇON: Azbest je negorljiv, ampak rakav.

HARMONIKAŠ: Sami sebe bodo načeli od znotraj. Slej ko prej bodo plen ponorelih rakavih ušesnih polžkov. Ne trdim, da imam v vsem prav. Sprašujem se, kako bodo opravičili polžke.

ZEUS: S svojo odkritostjo tvegaš. Zamolčevan vztrajaš v monologu. Življenje. Si se meni uspel dokončno odreči?

HARMONIKAŠ: Ne. Zakaj? Ničemur se nisem odrekel. Začel sem se odpirati na vse strani. Vsako rebro mojega meha je omejeno.

ZEUS: Si me moral spomniti na rebra?! (*Garçonu.*) Pridi, dečko, modrost užitke odpira!

GARÇON: Te reči sem bral pri Platonu.

ZEUS: Bere!!! On bere.

GARÇON: Nočem biti ugodnik nikogaršnjih kapric!

ZEUS: Kljubuj, Garçon, trd bodi, neizprosen mož jeklen! (*Harmonikašu.*) Je sam na tem svetu? Še en uporni romantik? Mar niso že izumrli? Mar se niso že scvrli na azbestnih ploščicah virtualnih občutij? Sem probal na Pigalu s cyber-sexom, pa je dolgčas. Lepe mlinarke so pregnali. O, Moulin Rouge, kdo bo tebe opeval? (*Garçonu.*) Kje se zabavaš, junak razdrobljenega časa?

GARÇON: Imam Ildico. Skušam preživeti. Slikar sem. Delam kot natakhar.

ZEUS: Pa si vseeno sam? Potrebuješ telefonček. Sem ga kupil. Podarim ti ga.

GARÇON: (*Harmonikašu.*) Sem res tako sam?

HARMONIKAŠ: Mogoče boš zdržal na eni nogi. Pazi, da se ne preceniš in padeš.

ZEUS: (*Ploskne. Skupaj s Harmonikašem odideta. Slišimo harmoniko. Zeus iz ozadja.*) Punce! Punce!

(Nastopijo Pevka in Plesalki. Vse tri so v maskah.)

PEVKA: (*Poje.*) PRVI SONG PROSTITUTK

Smo gibke slike iz tvoje glave

podobe iz sveta in sna!

Prihajamo spod sveže vode

k utripu tvojega srca.

Smo kurbe – svetu tolažnice

v užitku segamo do dna.

Do dna, do dna in do neba

smo tri smeti – resnice.

(*Pevka odide, nadaljevanje songa odzvanja ves čas, ko plesalki nežno slačita in zapeljujeta Garçona.*)

Smo res smeti? Samo smeti?

Smo res smeti? Samo smeti?

Smo res smeti? Samo smeti?

Smo res smeti? Samo smeti?

PRVA PLESALKA: Kdo si?

DRUGA PLESALKA: Kaj prinašaš?

PRVA PLESALKA: Boš samo gledal?

DRUGA PLESALKA: Me ne poznaš?

PRVA PLESALKA: Mar nisem iz tvoje glave?

DRUGA PLESALKA: Mar nisem ves čas tu?

GARÇON: V moji glavi sta in nista. Želim si in ne želim ...

DRUGA PLESALKA: Zmeraj zardiš, če te kdo poboža po glavi?

GARÇON: Zakaj me božata, vznemirjata?

DRUGA PLESALKA: Umita sem.

PRVA PLESALKA: Sveža sem.

GARÇON: Dišiš, dišiš kakor ...

PRVA PLESALKA: Lahko greš vame.

DRUGA PLESALKA: Lahko greš tudi vame.

PRVA PLESALKA: Želiš? Kaj si zares želiš? Nežni artistki spajanja sva. Slačiva se sami, igrava, pleševa, prebujava.

GARÇON: Kje je pevkva?

PRVA PLESALKA: H gospodoma je šla.

GARÇON: K njima!? Sama!?

DRUGA PLESALKA: Šu! Šu! Sama. Ona tja in medve sem.

PRVA PLESALKA: Jo pokličeva?

DRUGA PLESALKA: Je najbolj nežna.

PRVA PLESALKA: Njen glas vdihne sapo ...

DRUGA PLESALKA: ... peni ssssssssss!

PRVA PLESALKA: Pšššššššš! Si me želiš?

GARÇON: Dišiš! Dišiš, kot Ildico dišiš!

PRVA PLESALKA: O, Ildico pa poznam.

DRUGA PLESALKA: I, tudi jaz jo poznam.

GARÇON: Kje je? Kje je Ildico?

DRUGA PLESALKA: Ildico išče.

GARÇON: Jaz iščem –

PRVA PLESALKA: Ildico išče Ildico.

GARÇON: Jaz iščem Ildico.

DRUGA ŽENSKA: Ildico išče ljubljeno Ildico.

GARÇON: Jaz jo imam ... moja Ildico ... jaz jo imam ...

DRUGA PLESALKA: Imaš? Kaj imaš? Je Ildico steklenička? Je Ildico v steklenički ujeta?

GARÇON: Ne! Ni ujeta. Tu ni Ildice! Ildico je v meni. Jaz jo imam rad!

PRVA PLESALKA: Rad jo imaš? Jo imaš zares rad?

DRUGA PLESALKA: Ji boš prinesel rdečo vrtnico?

GARÇON: Bom in vesela je bo!

PRVA PLESALKA: (*Sname masko.*) Tako Ildico poznam!

GARÇON: Ti si Ildico!! Vem, zdaj resnično vem!

DRUGA PLESALKA: (*Ga še zmeraj boža skupaj s Prvo.*) Kaj pa veš? Brez dlani, ki božajo, se nič ne ve!

GARÇON: Biti sam in temú nasproti imeti moč iz biti sam iziti. Če si, nikoli nisi sam. Če si sam, nikoli nisi v samosvoji biti. Vztrajati v samosvoji biti je biti s tabo zlit.

DRUGA PLESALKA: Pa jaz? Imaš kaj zame?

GARÇON: (*Drugi plesalki.*) Ko ležeš iz samote, nastavlja svet pastí svobodi, pastí, ki grabijo po samosvoji biti. Slabiča rane ženejo nazaj k samoti. In ti lahko si rana, ki vodi v biti sam, ki sploh ni biti.

DRUGA PLESALKA: Odprta rana – lepa rana?

GARÇON: Nevarna rana, ki ima zobe za njo, za Ildico. Zato poljub, en sam poljub.

DRUGA PLESALKA: En sam prijateljski poljub, Ildico.

PRVA PLESALKA: Prijateljski poljub.

(Se poljubita. Druga plesalka odide.)

GARÇON: In ti kot samosvoja drznost biti, biti v vlogi tolažnice, boš ostala v drznih filmih?

PRVA PLESALKA: Taka sem. Tako si me spoznal. Tako me lahko vzameš.

GARÇON: Tako te jemljem!

PRVA PLESALKA: A veš, da moje krstno ime sploh ni Ildico?

(Tema. Čez čas iz nje prideta Pevka in Harmonikaš. Z njima tudi svetloba.)

PEVKA: DRUGI SONG PROSTITUTK

Smo res smeti, samo smeti,
smetnjak brez krstnega imena,
preprosti prostori, preproste stvari?

Smo res smeti, le kar odpade?
Le mehka kača iz perja, svila,
ki vsakdo si jo drzne sleči? Ne!
Tako preprosto ni! Tako preprosto ni!

Preprosto ni na robu zibati
preprosto ni odpirati cvetov,
preprosto ni v prostoru fehtati,
da nam kdo vrne ukraden blagoslov.

(Pevka prime Prvo plesalko in jo odpelje.)

GARÇON: *(Zadovoljen.)* Kot Ildico te poznam! Kot Ildico te priznam.

HARMONIKAŠ: Poučeval bi te, silil, prepričeval in na koncu ...?

GARÇON: Vrtil se mi, v sapniku me peče.

HARMONIKAŠ: Od sopenja peče, od dihanja.

GARÇON: Ste uživali?

HARMONIKAŠ: Sem, samo ne tako, kot ti misliš.

GARÇON: Kako pa mislite, da mislim?

HARMONIKAŠ: Ne vem. Ti povej.

GARÇON: Jaz? Kako naj vem, kako vi uživate?

HARMONIKAŠ: Si me predstavljaš kakor oso v medu?

GARÇON: Sem pokvarjen, če si vas predstavljam, vaju dva in pevko, vas tri ...?

HARMONIKAŠ: Nisem osa v medu.

GARÇON: Teško mi gre iz ust, ampak ... če niste, če niste, mislim, potem ...
potem ste gledali ... potem ste, ste ...

HARMONIKAŠ: No?

GARÇON: Poslušali, ne vem, ne vem, kaj ste, predstavljam si, preprosto si predstavljam, da ...

HARMONIKAŠ: No, povej. Z besedo na dan. Mar ni več poguma v tebi?

GARÇON: Zdajle ne upam, ne upam vam več niti pogledati v oči ... v oči ... ker ... ker mislim, mislim ... da klatim neumnosti ... mislim, velike neumnosti, ker je, ker je ...

HARMONIKAŠ: Ker je kaj?

GARÇON: Ker, ker je konec trenutka, ker ni več ...

HARMONIKAŠ: Ni več česa?

GARÇON: Ni več ... sproščenosti ... Tako je! Nisem več sproščen. Omamljen nič več, minilo je ... ampak bilo je lepo, še zmeraj je, v sapniku me peče ... pa je vseeno kar naenkrat konec ... kakor, kakor ...

HARMONIKAŠ: Kakor???

GARÇON: Kakor da bi se vrtnici osul cvet.

HARMONIKAŠ: In zdaj?

GARÇON: Zdaj, zdaj ne vem več. Ostala je v meni, na meni – Ildico. Dišim po njej ...

HARMONIKAŠ: Mar ne gre za to, da nekdo ostane v tebi?

GARÇON: Gre ... ampak ni več tako lepo ... zdaj me je sram, pred vami me je sram, kakor da bi bil nag pred vami ...

HARMONIKAŠ: Mar nočeš slikati?

GARÇON: Me je lahko sram!?

HARMONIKAŠ: Misliš, da mene ni sram? Namesto da bi te pustil samega, prihajam k tebi in dvigam tančico s tvojega obraza. Belo tančico tvojih lepih občutkov ... Povej, kako jih boš ohranil! Hočeš ali nočeš biti slikar!??

GARÇON: Tako mi je ... mi je... je... kakor da sva oba naga pred vami ... kakor da vi sami nosite v svoji glavi to najino golo podobo in ob tem uživate ... in ta vaš užitek ni prav nič lep, prav nič ni čist ...

HARMONIKAŠ: Ne moreš ostati za platnom skrit, če rišeš goloto. Nag daješ in nag jemlješ. Si jo pozabil, Ildico?

GARÇON: Prej, ko je bila Ildico tu, ko me je v omami prešinilo, da naju nekdo lahko opazuje, da nekdo gleda, da vi trije, štirje kukate k nama, mi je bilo vseeno, kajti ta misel je zdrsnila v čudovit občutek, občutek ...

HARMONIKAŠ: Hitro padeš v depresijo?

GARÇON: Da. Bil je krasen občutek! Občutek vseenosti ... nobene nesproščenosti ... Zdaj pa se tresem, kar tresem se pred vami.

HARMONIKAŠ: Ne bom izmaličil tvojih podob. Si, kar si, in to je dragoceno. Tudi Ildico je dragocena, ker daje ... Misliš samo nase? Zakaj pobitost? Doumel si, da je biti sam čudna mlačnost.

GARÇON: Bojim se sveta, ki se ne trudi razumeti.

HARMONIKAŠ: Se trudiš razumeti?

GARÇON: Kako naj vem? Vseeno moram sam naprej.

HARMONIKAŠ: Se boš razjokal, razlezel in psoval, pljuval, se samopomiloval!?? Boš spet napadel Paznika? Demonstrantek, si rekel? Lotite se ga.

Veliko laže ti bo. Vzeli te bodo v krog. Nekoga pred sabo boš držal za ramena in nekdo za tabo bo tebe držal za ramena. Takrat boš zares sam.

GARÇON: Revše v verigi?

HARMONIKAŠ: Odloči se. Ne boš se zibal vstran. Gladko teči v eno smer, brez nevarnih zadoščenj zibanja po eni nogi, je lahko. Odloči se.

GARÇON: O čem odločam? O čem pa lahko odločam?

HARMONIKAŠ: Vesel bodi, da ne veš, o čem odločati. Osul cvet vrtnice, praviš?

GARÇON: Da, osul vrtnični cvet. V kavarni, kjer delam, sem gledal glumače s šopkom, velikim rdečim šopkom vrtnic. (*Nemočno.*) To je tako težko! Tako hudičevo težko! Osul vrtnični cvet. Sploh veste, kako težko je narisati en cvet, en cel vrtnični cvet? In če je težko risati cel vrtnični cvet, cel vrtnični cvet, si predstavljate, kako težko je šele narisati osul vrtnični cvet? Saj ne rečem, saj sploh ni težko, pač narišeš ... Ampak težko je, težko je narisati res dober osul vrtnični cvet, ne pa osul vrtnični cvet kar tako!

HARMONIKAŠ: Vse je težko! Imaš Ildico. Ildico je svet. Grem. Radoveden sem. Zjutraj sem nekomu pogledal v oči ... Zelo sem radoveden.

GARÇON: Mar radovednost lahko riše osul, razdrobljen, neulovljiv svet?

HARMONIKAŠ: Mogoče ...

(*Tema.*)

PETNAJSTI PRIZOR

(*Lowre. Stopnišče pred Miloško Venero. Prvi Moški s snopom knjžic, Drugi moški.*)

PRVI MOŠKI: (*Drugemu.*) Paznik je prijeten, vendar preveč občutljiv. Stavili smo nanj, pa smo skoraj izgubili. Zato pozabite obzir! Ne sprašujte se, kdo je, ne sprašujte se, od kod je. To, kam gre, naj vam bo v mislih. Ne plešite vi pred njim. On naj zapleše pred vami! Naj pripleše vse do semle! Jabolko ima v sebi!

DRUGI MOŠKI: Jabolko, pravite, smo izgubili!

PRVI MOŠKI: Diši po njem! Mora plesati.

DRUGI MOŠKI: Čemu še plesati?

PRVI MOŠKI: Ples čisti! Je kot dišava!

DRUGI MOŠKI: Ne razumem vas.

PRVI MOŠKI: Dior! Givenchy! Potrt sem in besen. Zmeden ne. Glejte, te knjžice. Naslov je *Tango danes!* Kaj naj z njimi, če nimam plesalcev?

DRUGI MOŠKI: Pravite, da smo izgubili ...

PRVI MOŠKI: Nič še nismo izgubili. Semle, za jabolček ga stisnite in ga pripeljite, če ne bo plesal! Ostalo prepustite meni ... Pojdite, pojdite! Naj vam da jabolko!

(*Drugi moški odide. Tema.*)

ŠESTNAJSTI PRIZOR

(Prvi moški. Hera, Atena prideta mimo Prvega moškega, ki gleda Miloško Venero.)

HERA: Fiasko!

ATENA: Sramota!

PRVI MOŠKI: Oziram se stran, gospe!

HERA: Gospod!

ATENA: Malo rešpekta!

PRVI MOŠKI: Moje misli so ... umetnostnozgodovinske.

HERA: Ste pili, gospod?

ATENA: Ste pijani?

PRVI MOŠKI: Ne fiasko in ne sramota. Huje, gospe! Poglejta! Kamen brez rok, brez glave z nemočnimi krili bi rad poletel, pa ne more. Ste vzeli tabletko ali kaj?

Vas ne zanimajo radosti mesa? *(Pokaže na Venero.)* Tale vaša Afroditka z Milosa ...

HERA: Višek, kdo ji je odbil glavo?

ATENA: Zaslužena kazen.

PRVI MOŠKI: Videti je ujeta, nemočna, prizemljena, moje misli so zgodovinske, gospe. Pomislite. Je v resnici nemočna, ujeta? Mar nima jabolka?

HERA: Res ste pili ...

ATENA: Čakaj, mami, gospod nama hoče nekaj povedati!

PRVI MOŠKI: Gospod hoče reči, da sta dve, ona pa je sama. Jo bosta mar kar pustili? Naredimo kupčijo. Vi meni jabolko, jaz vam Afroditko! Odsekali ji bomo glavo, odsekali ji bomo roke. Moje misli so umetnostnozgodovinske, restavratorske ... Vlili jo bomo, natanko takšne jo bomo naredili.

ATENA: Če premislim, preudarim ...

PRVI MOŠKI: Pomislite, nobenih skrbi več. Moje misli so tudi kozmetične. Pomislite, najlepši boginji v primerjavi s to polomijo. Vas ne zanima več meso, telo?

HERA: A telo?

ATENA: Meso?

PRVI MOŠKI: V prostem času učim tango. Lahko vama pokažem. Ne pristajajta na farso! Nobena polomija, noben fiasko. Privoščita si. Moj človek vama ga pripravi. Samo jabolko mi dajte. Samo to!

HERA: Meso, telo?

ATENA: Telo ...?

HERA: Poželi!

ATENA: Vzemi!

OBE: Prihajaj! Ugasnite luči, ugasnite luči!

PRVI MOŠKI: Mar ni lepo? Iz omotičnosti se vračamo v treznost. Iz mlahavosti v popolno telo.

(Tema.)

SEDEMNAJSTI PRIZOR

(Paznik, Drugi moški.)

DRUGI MOŠKI: Ko sva se zadnjič videla, sem ti rekel nasvidenje in srečno. Kako je s snidenjem, je jasno, kako je z najino srečo, bomo videli. *(Pavza.)* Ne glej tako vame! Nič ti nočem, ničesar ne morem! Najprej so poslali tebe, zdaj so poslali mene. Tako je! Še sam ne vem dobro, zakaj prav mene. Kaj gledaš? Kaj samo gledaš? Nič ti nočem. Nič ti ne morem. Samo po jabolko sem prišel! Reci kaj! *(Paznik nekaj na hitro napiše.)* Kakšen zapovedan molk! Pusti molk! Pusti, nima teže. Bedarija, enaka bedarija kot jabolko. *(Paznik odkima.)* Opraviva, prosim! Težko mi je. Daj mi jabolko! Kaj odkimavaš! Boš mar rekel, da ga nimaš? *(Paznik prikima.)* Dovolj te imam, kako naj te vzljubim? Kako naj bom dober do tebe? V čem je smisel? *(Ga začne preiskovati.)* Kje je? Si zmešan ti ali sem zmešan jaz? Si tudi ti na tabletah? So vsi na tabletah!? Baje gre samo za osvajanje možnega in relativnega, pravijo. Veš, kaj lahko naredijo s tabo, z mano!? *(Paznik začne histerično odkimavati.)* Nimajo več časa. Jaz ga nimam več! Rad te imam, človek, pomagati ti hočem! Nobenih vozlov, pravijo, da ni! Samo jabolko! Inkultiviranje! Spodobno, sodobno. Nič ni zapleteno, pravijo. Vse je preprosto, pravijo! Ti nisi pomemben. Jaz nisem pomemben. Nihče ni! Vse je že razvozlan. Vsi govorimo. Nihče ne posluša! Hočejo to prekleto jabolko, pa se mi ne sanja, zakaj. Ubijam te. Ubijam te! *(Premolk.)* Mar jabolko rešuje? Mar razpleta vozle? Kako naj jih razpleta, če jih ni? Hočem ga! Zaradi tebe ga hočem, človek. Zdaj vem. Daj mi jabolko in dal mi boš smisel! Saj ne gre za jabolko! Rad te moram imeti, samo rad. Prosim, rotim, moledujem, klečim, klečim, klečim, klečim! Ne ne vem še. Konec je, prišli bodo, vstopili bodo tako, da jih nihče več ne bo prepoznal, kajti njih obrazi bodo nasmejani, v tanke ljubeznive črtice bodo raztegnjeni, v Clarke Gabla bodo spremenjeni, obriti bodo in nadišavljeni, bodo v svečana oblačila napravljeni, kajti namenili so se spet določevati, zaznamovati, izobčevati, črve za glave iz jabolk vleči. Prisluškovati so se namenili božjim frekvencam v tihih, groznih, neopisnih bolečinah. V kolobarjih, pravijo, se vrača človeška zgodovina. Poznajo, pravijo, ljudi. Bojim se. Se res bojim? Da, bojim se! Se resnično bojim? Ne, ne bojim se! Ne smrti in ne življenja se ne bojim. Zakaj bi se bal? Ničesar se ne bojim.

(Tema.)

OSEMNAJSTI PRIZOR

(Paznik, Drugi moški.)

GLAS 1: Muzej je zaprt. Zaradi velikih uspehov na demonstracijah vabi direktor osebje na pijačo. Preverite vlažnost! Preverite vlažnost!

(Paznik stopi do aparata za merjenje vlažnosti, počepne, preveri graf, potem vstane, popravi stol. Naredi krog okrog sedala, počasi se odpravi proti izhodu. Se ustavi, vrne se po transparent, ga dvigne, nekaj časa gleda in ga nežno položi na stol. Potegne robec in obriše čelo Drugemu moškemu.)

DRUGI MOŠKI: Zakaj bi se bal smrti, zakaj bi se bal življenja? Zakaj bi med njima odskakoval in se slepo bal, saj te vendar. Z očesom te ljubim, prepozno. Jaz vas imam rad! Jaz vas imam vse rad! Rad vas imam, ker skrbim, ker nosim, ker končno, končno nosim, nosim, nosim in vstajam. Vstajam! Zakaj bi se bal? Zakaj bi ne plesal jaz? Plešem, se vozlam! Plešem. Pogledj! Pogledj me! Plešem. V tvoj pogled priplešem in te odnesem. Nesem! Iz pene, iz pene ven te nesem! Varen si! Skrit si! Prepozno vem!!! *(Odpleše ven.)*

(Tema.)

DEVETNAJSTI PRIZOR

(Paznik, Hera, Atena.)

(Paznik gre k izhodu. Trči ob Hero in Ateno. Njun izraz je bistveno drugačen kot prej. Atena položi kazalec na ustnice.)

HERA: Molči, telo!

PAZNIK: *(Se ritensko odmika.)*

ATENA: Si mislilo oditi, meso? *(Ga prime za rame.)*

HERA: Tako zgodaj je še.

ATENA: Tako močne rame imaš.

HERA: Ti je že kdaj katera rekla, kako lep fant si? *(Mu stopi za hrbet in ga objame okrog trebuha.)* Trd trebuh, ozek pas.

ATENA: Saj bi rad ostal, mar ne?

HERA: Ne boj se, ljubi. Ne boj se!

ATENA: Sedi! *(Ga porine na sedalo in mu sede na koleno.)*

HERA: Gre preprosto za to, da ... Mi prižgeš cigareto? Nimaš vžigalic? Ne kadiš?

ATENA: Paziš na pljuča, a, golobček? Pa mora človek paziti še na kaj drugega, ne samo na dihanje.

HERA: Kaditi je tako lepo. Bi poskusil?

ATENA: (*Ga boža po stegnu.*) Bi te motilo, če prižgem še jaz? Saj se ne bo sprožilo, a?

HERA: (*Prižge cigareto.*) Poskusi! Na! Potegni! Globoko vdihni!

Saj lahko. Daroval si! Kaj bi se sprenevedal! Zakaj bi samega sebe izločal?

ATENA: Nisi navajen, a?

HERA: Nič zato, ljubi, medve ti pokaževa!

ATENA: Molčeč si, Fru-fru.

HERA: (*Mu sede na drugo koleno.* Miška jezik snedla, jaz ti ga dam nazaj! Da ne bo brez zveze! Da ne bo vse tako brez zveze!

ATENA: (*Vstane. Stopi do baročnega okvira. Prižge cigareto.*) Jezik, dolg rdeč jezik, za duha oblin porojen, namesto olja olivnega narejen. Ti godi? Oh, kako lepo, golobček. Si ob sapo? Ti ni všeč umetnost? Ti ni všeč poezija? Ti ni všeč mitologija? Kako koščeni so tvoji prsti, ki jih dvigaš. Kje iščeš opore? Kam boš zaril nohte? Česa se boš oprijel? Si ne upaš? Si mehek? Poglej Meduzo, fantek. Trd bodi, neizprosni, mož, in ne kljubuj! Ne moreš sedeti na dveh stilih!

HERA: Pokazali ti bova gorovje, ljubi moj. (*Ugasne cigareto.*)

ATENA: Peljali te bova v višave, golobček. Vse si samo sanjal. Zaslepilo te je!

HERA: Poglej ta nežni noseček! Saj se sploh še ne brije.

ATENA: Puhek! Svetlo, drobno perje, ki ga piš lahko odnese na nevarno morje!

HERA: Puhasti golobček! Ne boj se! S tabo sva, da te varno peljeva čez valove!

ATENA: Same očke so ga! Saj zna lepo gledati!

HERA: Ne boj se, ptiček!

ATENA: Lezi! Snemi to smešno kapo! (*Mu sname kapo. Izpod kape se vsujejo gosti temni lasje.*) Ženska!

HERA: Ženska! Ženska! (*Prižge cigareto.*)

ATENA: Ženska – ponaredek! (*Ugasne cigareto. Prižge novo.*)

HERA: Si nas vlekla za nos, golobradka?

PAZNIK: (*Skuša pobegniti.*)

HERA: Nikamor, ljubica!

ATENA: Naredili bova fanta iz tebe. Fanta za obe! Pravega! Boš gledala tja! Kako lepe očke imaš!

HERA: Vzdržljivega žrebca bova naredili. Saj to hočeš. Na tla! Na vse štiri. Tako, fantek, tako, tako.

ATENA: (*Ga zajaha. Ugasne cigareto.*) Tvoj hrbet je trden, tvoja griva je mehka, tvoj dih je težak, tvoj korak mehak! Vzleti konjiček! Ne verjameš mitologiji. Demonstriraj! Se upiraš! Vzleti! Poleti!

HERA: (*Se postavi pred Paznika. Konico čevlja brez petke pelje po Paznikovem vratu k prsim.*) Naredili bova pravega moškega iz tebe.

ATENA: Boš srečal srečo!

HERA: Nič več notranjih bojov, nič več skrivnic. Nič več tega prekletega pretvarjanja, tega prekletega izmikanja, te preklete neuporabnosti!!! (*Ugasne cigareto.*) Hočemo potres!

ATENA: Grdo govoriš, draga mačeha, prekletu grdo! Kako trepeče! Trese se, konjiček! Oh, kako prijetno drhti. Kako prijetno leti! Kako boža! Še govori, draga mačeha! Tresi opolzki jezik. Kako ziblje tremor, iz strahu porojen. Kako ziblje! Psuj! Povej ji!

HERA: Si res verjel, ti ljubi fantek z dvema jabolkom, da smo tu brez zveze? Posilila te je, pa sploh ne veš!

ATENA: Lepotna tekmovanja so tako trapasta. Mar nimam prav, ljubi vranec? Lepotna tekmovanja so kot makova polja. Rdeče tančice, tanka stebelca. Dež, veter – konec! Nič! Nič! Oh, kako se trese!

HERA: Spregovori, ljubi paznik! Govori!! Ponaredek, torej? Ampak kako, ponaredek v hiši umetnin? Iz tebe bova naredili zlat okvir, ki bo v sebi nosil dušni mir.

ATENA: Potegni za jezik, ljuba mačeha! Naj spregovori o svoji strasti! Naj pove, naj končno pride na dan tisto, kar sanja! Terapija soočenja z resničnostjo edina pomaga.

HERA: Polži mi prst! Mala te je začutila nagonsko. Žival žival. Medve te razumeva razumsko.

ATENA: Oh, kako se trese, kako lepo se trese. Še! Še!

HERA: Polži!

ATENA: Kako boža, kako drhti!

HERA: Polži! Hočem!

ATENA: Zarij ga globoko!

HERA: Hočem! Hočem!

ATENA: Še! Še! Še. Pokaži ji smer s kazalcem koščenic. Pokaži ji pot, z nohtom steklenim! Pritisni jeziček, ki trese!

HERA: Liži! Liži do komolca!

ATENA: Korenčka smo dali konju, korenčka, sladkega korenčka, da ne bo pozabil, da se ne bo upiral. Bo pustil jezdecu vzleteti. Bo pustil jezdecu lebdeti. Korenčka smo dali vrancu, korenčka sladkega – ga čuti v goltancu – ga čuti na jezičku trepetljavčku. Je podoben slavčku. Žvrgoli! V meni žvrgoli draga mačeha! To je tako lepo! To je tako lepo! Še in še in še in še lepo! Govori, mačeha, govori!

HERA: Kako diši tvoja slina, kako vlecljiva je, kako topla!

ATENA: Tresi, vranec, tresi!

HERA: Si res verjela, ti, ki si in nisi? Mar misliš, da nama je res za tisto jabolko? Za kovino? Za ničvredno kovino, ha! Igračke so za otroke! Za nedorasle! Medve sva bogati! Bogati! Ne iščeva zlata! Boginji sva! Medve se boriva! Oh, kako hočem potresa! Oh, kako hočem nečesa, kot vojne!

ATENA: Vidim! (*Ugasne cigareto.*) Že vidim! Prihajajo zastave skoz meglico jutranjo! Prihajajo in plapolajo barve! Plapolajo! Zlivajo se! Zlivajo se vase! Vse je eno, eno je vse! Vse! Vse! Vse! Obrni smolo, večno smolo, ki te preganja, ženska. Obrni smolo! Aloms! Aloms! Obrni! Imela si prav! Oh, kako hočem nečesa! To je čudovito! Imela si prav! Vse! Vse! Vse! Čim več! Večkrat! Više, močnejše, hitreje! Više! Više! Obrni besede! Zaživi! Tim, tim,

tim! Pozabi! Pozabi! Više! Više! Više! Tim, tim, tim! Tim, ki dviga, ki analizira! Tim otrok, ki gredo! Sloga, ki zabode, zadane, zmelje, obstane!! Tim, tim, tim! (*Krikne.*) Zastave vseh barv, plapolajte!

HERA: Obrni! Obrni vse!

ATENA: (*Razjaha Paznika in ga obrne na hrbet.*) Tim! Tim! Tim! Kakšne barve! Kakšne enotne barve! (*Gre k baročnemu okviru. Si prižge cigareto.*)

HERA: (*Nad ležečim Paznikom.*) Obrni besede! Obrni besede, ljubi vranec! Ljubi Pegaz! Konj poezije! Konj občutka! Konj poleta! Konj nezemeljskega! Obrni besede! Obrni besede! Beri nazaj!

ATENA: Smola! Smola! Razkrinkana in ponižana, ki je in ni. Ki daje jabolka. Ki ima dve jabolki!

HERA: (*Boža paznika.*) Pa kakšni jabolki! Kakšni lepi jabolki!

ATENA: Kakšen okvir, kakšna rezbarija, kakšni meandri!

HERA: Kakšen trebuh! Trd! Trd in prožen kakor boben!

ATENA: Kakšen plemenit zven lesa!

HERA: Sprosti se! Zmehčaj se, dekle! Razširi se! Usloči se!

ATENA: Ne maram teh hipnih užitkov. Nič nimam od njih. Tim, potreben je tim, ki bo peljal k večni konstanti zadovoljstva. Aloms! Aloms!

HERA: Slecí hlače, lepa ženska. Dvigni jabolki svoji. Napni ju!

ATENA: (*Prime paznika čez obraz.*) Spregovori, ponaredek!

HERA: Pusti jo! Moja je!

ATENA: Naj pove!

HERA: Naj občuti!

ATENA: Praznina tresljajev ne pelje nikamor.

HERA: Odpri se, cvet pomladi. (*Ji odpenja hlače. Zakriči.*) Pecelj! Pecelj! Pecelj ima! Pecelj ima!

ATENA: Ponaredek! Totalni ponaredek. Dvakratni! Hotela sem moškega, ves čas sem hotela moškega ... (*Vstane, nervozno prižge cigareto. Puha.*) Naj spregovori!

HERA: Govori! Stvor! Govori!!!

ATENA: Govori!! Ti, ki si in nisi in si in spet nisi. Ti, ki se obračaš, ki se sprevračaš, ki se tresesh! Govori!

HERA: (*Mu moli čevelj pred nos.*) Čevelj lahko snameš, noge ne moreš! Čevelj lahko zamenjaš, noge ne moreš!

PAZNIK: Zmeraj ...

ATENA: Govori!

PAZNIK: Zmeraj ... zmeraj ...

ATENA: Izpljuni!

HERA: Izpljuni!

PAZNIK: Zmeraj ... zmeraj ... zmeraj so me zmerjali ...

OBE: Izpljuni!

PAZNIK: Zmeraj ... zmeraj ... zmeraj so me zmerjali ... (*Izliv besed.*) Zmeraj sem sanjal čevelj, zelen špičast čevelj, ki me ziblje, ki me nese. Dajte, da ga

poljubim! Dajte, da ga vzamem v svoje roke! Dajte, da se ga dotaknem! Da se pritisnem, da občutim, da zaježdim. Mama me je včasih pestovala na zelenem čevlju. Čutil sem trdo konico! Bil sem otrok na konju. Videl sem ravnico, dolgo, dolgo ravnico. Neskončno planjavo, neskončen travnik v vetru, sem videl. Neskončno ježo občutil. Zdel sem se velik. Bil sem jezdec. Toplo je bilo, ko sem stisnil noge. Toplo. Še danes to sanjam. Ljubim čevlje. Bojim se povedati. Skrivam se. Bojim se! Doma imam omaro s čevlji. Gospe jih pustijo, ker se lomijo petke! Celo omaro jih imam. Po meni hodijo. Ne zbadajo, ne ugrezajo se. Usnje podplatov me boža, ko ležim gol na tleh. Konice me dražijo. Name padajo. Tisoče in tisoče jih pada s polic, da me pokrijejo. Kako dišijo, joj, kako dišijo.

HERA: Lagati se pa ne bojiš, kaj?

ATENA: Lagati in goljufati!

PAZNIK: Nikoli nisem smel lagati! Nikoli! Bil bi tepen. Nikoli nisem smel z roko. Bil bi še bolj tepen. Bil bi tepen! Dajte mi čevelj, prosim, dajte mi ga. Vse sem naredil. Ve ste tako rekle! Samo čevelj mi dajte, prosim! Nikamor nočem. Vse skupaj je privid! Vse skupaj so sanje! Nočem biti, nočem biti! Samo čevelj mi dajte! To rabim!

ATENA: Manijak!

HERA: Na! Zatakni si ga nekam! (*Sezuje čevelj in mu ga da.*) Medve se greva našminkat!

ATENA: Ja! Zatakni si ga nekam! (*Ugasne cigareto v čevlju.*)

HERA: (*Na izhodu. Ateni.*) No, ne obiraj se! Greva!

ATENA: Ja, medve se greva našminkat. (*Odide za Hero.*) Sem ti že pokazala novo šminko? Krasna, ti rečem. Obstojna. Čisto nekaj novega. Ne gre in ne gre stran. Ne boš verjela. Ne gre in ne gre stran! (*Odideta.Tema.*)

DVAJSETI PRIZOR

(*Paznik*)

PAZNIK: Molčal bom! Samo še molčala bom! Tih bom! Tu bom ostal! Zbiral jih bom. Imela jih bom za celo sobo, do stropa jih bom naložila! Molčal bom! Molčal bom!

(*Sproži se alarm. Ulije se voda. Paznik tišči čevelj k sebi in obstoji.*)

PAZNIK: Ničesar več ne bom rekel. Ničesar! Nisem! Nisem! Nikogaršnji sem! Ne bom več hodil nikamor. Čist sem! Čist! Čist sem! Čista sem! Čista sem! Čista sem! Čist in čista, čisto, čist in čista! Sem in nisem! Imam čevelj, nov čevelj. Sem in nisem! Čista sem! Čist sem! Nisem! Nisem! Nisem! Nisem ne od mita, ne od boga! Nisem! Nisem ne od mita ne od boga! Čista, čist, čista,

čist, čisto, čisto, čisto ravno je polje in na polju ni konca in ni konca in ni megle in ni barve in je čista čistina, čistina, čistoča, brez vonja, brez zvoka, brez otipa. Nisem, od nikogar nisem! Nisem, nikogaršnja sem! Jezdim čevelj! Ne od mita, ne od boga, ne od mita, ne od boga! Jezdim! Jezdim čevelj, čevelj, čevelj, čevelj ...

(Tema.)

EPILOG

(Stopnišče pred Miloško Venero. Prvi moški je jabolko pred dvema kipoma Miloške Venere. Drugi moški pripleše.)

PRVI MOŠKI: Plešem, gospod. Plešem, plešem, jaz plešem.

PRVI MOŠKI: Sam si izbral. Pleši, če hočeš, bebec odpisani!

DRUGI MOŠKI: Plešem! Ne razumete! Plešem, ne vidite?! Ne plešem sam! Nosim!

PRVI MOŠKI: Si spet vzel tablete? Tvoje oči so čudne! Tvoj obraz je spačen.

DRUGI MOŠKI: Niso čudne! Plešem, v vozal plešem!

PRVI MOŠKI: Pa pleši! Derviš, mar ne vidiš, da zastonj trpiš?

DRUGI MOŠKI: Poglejte me! V oči me pogledajte! Plešem! V vozal plešem!

PRVI MOŠKI: *(Mu pogleda v oči.)* Dušiš se. Moje misli so zadovoljene!

(Tema.)